

100
VUOTTA

Luterilainen

JOULUNUMERO

N:O 7-8 2024 ❄️ 1926 – 2024 ❄️ 99. VUOSIKERTA

Älkää pelätkö.

(Luuk. 2:10).

Täten ilmoitetaan, että tämä kuningas on syntynyt niitä varten, jotka pelkäävät ja ovat säikähdyksissään, ja että ainoastaan he kuuluvat hänen valtakuntaansa. Heille tulee myös julistaa sanaa, niin kuin enkeli julisti pelästyneille paimenparoilte: *»Katso, minä ilmoitan teille suuren ilon.»* Tosin tämä ilo on tarjona *»kaikelle kansalle»* mutta kuitenkin pääsevät siitä osalliseksi ainoastaan ne, joiden omatunto on pelon vallassa ja sydän täynnä tuskaa. He, tahtoo Herra sanoa, kuuluvat minulle, heitä minun saarnani koskee, heille minä tahdon julistaa jotakin hyvin hyvää. Eikö ole suuri ihme, että tämä ilo on oleva meitä lähimpänä silloin, kun omatuntomme on levottomin.

Maailma iloitsee ja riemuitsee, kun sillä on tavaraa, kultaa, valtaa ja kunniaa. Mutta onneton ja murheellinen sydän ei halua muuta kuin rauhaa ja lohdutusta, tietoisuutta siitä, onko sillä olemassa armollinen Jumala. Ja tämä ilo,

josta murheellinen sydän ammentaa itselleen lepoa ja rauhaa, on niin suuri, että kaikki maailman ilot sen rinnalla raukeavat tyhjiin. Sen tähden tulee poloisille omille-tunnoille julistaa, niin kuin enkeli tässä lausuu: *»Kuulkaa minua, te kaikki, joiden sydämissä on murhe ja tuska, minä ilmoitan teille riemullisen sanoman. Sillä hän ei ole tullut maan päälle ihmiseksi syötäkseen teidät alas helvettiin, eikä häntä ole ristiinnaulittu eikä hän ole kuollut sen tähden, vaan hän on tullut, jotta teillä olisi hänessä suuri ilo.»* Jos tahdot oikein kuvata ja määritellä Kristusta, sanoa, kuka hän oli ja mikä hän oli, niin ota varteen, miten enkeli hänet kuvaa ja määrittelee tässä ja nimittää häntä *»Suureksi iloksi»*. Kunpa vain voisi oikein oppia ja todella käsittää tämän määritelmän. Sillä siitä kaikki riippuu.

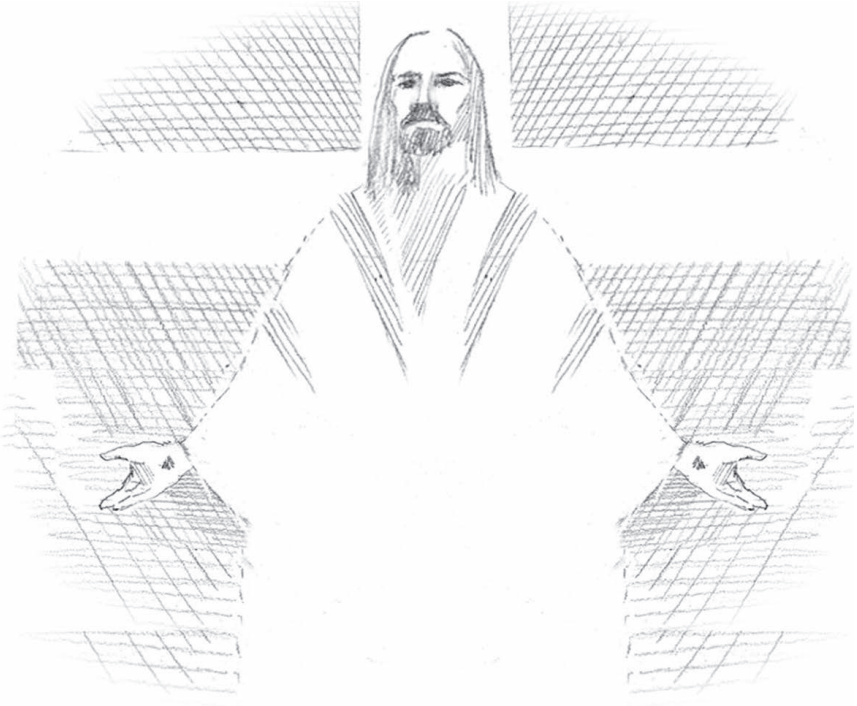
Martti Luther
Sana ja armo (s. 35)

Käy Jeesuksen seimen ääreen

”Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan luona, ja Sana oli Jumala. Hän oli alussa Jumalan luona. Kaikki on saanut syntynsä hänen kautta, ja ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä on syntynyt. Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valkeus. Ja valkeus loistaa pimeydessä, mutta pimeys ei ottanut sitä vastaan.” (Joh. 1:1–5)

Riemuitsemme jälleen Vapahtajamme syntymästä. Valoisa aika on lyhimmillään. Niin se vaikuttaa olevan maailmassakin. Elämme entises-tään pimenevän aikakauden keskellä. Herramme Jeesus Kristus varoittaa luopumuksen ajasta. Hän sanoo: *”Sen tähden, että laittomuus lisääntyy, kylmenee useimpien rakkaus.”* (Matt. 24:12) Tämä rakkaus ei ole meistä itsestämme, vaan se on lahjaa meidän ulkopuoleltamme. Mistä, kysyvät yhä monet. Kallis lukija, katso Jeesuksen seimeen. Isä Jumala lähetti Ainosyntyisen Poikansa maailmaan, ettei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. (Joh. 3:16) Polvistu Sovittajamme vierelle. Hän syntyi veljeksemme ja täytti edestämme täysin Jumalan lain. Hän kantoi ja kärsi edestämme koko ihmiskunnan kaikki synnit ja sovitti meidät Isän kanssa. Siksi jokaista kutsutaan nyt uskossa Jeesuksen omaksi ilman meidän suorituksiamme, tekojamme tai vastalahjaamme. Sillä mitä voisimme tuoda Hänelle, joka on kaiken luonut. Lunastajamme armotahto ei muutu, eikä Hänen valtakuntansa horju. Sana Vapahtajastamme Jeesuksesta Kristuksesta on paras lahjamme toisillemme. Hänen anteeksiantamuksensa ei lopu eikä vanhene. Aikojen loppuun asti Hän vakuuttaa:

”Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi vallan tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä, jotka eivät ole syntyneet verestä eivätkä lihan tahdosta eivätkä miehen tahdosta, vaan Jumalasta. Sana tuli lihaksi ja asui keskellämme, ja katselimme hänen kirkkauttaan, sellaista kirkkautta, kuin Ainosyntyisellä on Isältä, ja hän oli täynnä armoa ja totuutta.” (Joh. 1:12–14) Marko Kailasmaa

Vanhan Testamentin jouluevankeliumi

”Mutta se, mikä nyt on vaivan alla, ei jää pimeään. Entiseen aikaan hän saattoi halveksitukse Sebulonin maan ja Naftalin maan, mutta tulevaisuudessa hän saattaa kunniaan merentien, Jordanin tuonpuoleisen maan, pakain alueen. Kansa, joka pimeydessä vaeltaa, näkee suuren valon. Niille, jotka asuvat kuoleman varjon maassa, loistaa valo. Sinä lisäät kansan, annat sille suuren

ilon. He iloitsevat edessäsi, kuin elonaikana iloitaan, kuin saaliinjaossa riemuitaan. Sillä heidän kuormansa ikeen, heidän olkinsa vitsan ja heidän käskijänsä sauvan sinä särjet kuin Midianin päivänä. Sillä kaikki taistelun pauhussa tallatut sotakengät ja verellä tahratut sotilaspuvut poltetaan ja kulutetaan tulella. Sillä lapsi on meille syntynyt, Poika on meille annettu, jonka hartioil-

la on valtius, ja hänen nimensä on: Ihmeellinen neuvonantaja, Voimallinen Jumala, Iankaikkinen isä, Rauhanruhtinas. Valtius on oleva suuri ja rauha loputon Daavidin valtaistuimella ja hänen valtakunnallaan. Se perustetaan ja vahvistetaan tuomiolla ja vanhurskaudella nyt ja iankaikkisesti. Herran Sebaotin kiivaus on sen tekevä.” (Jes. 8:23 – 9:6)

Jumalan Pojan lihaan tuleminen on Jumalan valtava ihmeteko ja armonosoitus syntisille ihmisille. Jumala oli antanut erityisiä ilmoituksia Kristuksesta jo Paratiisista lähtien ja Vanhan liiton hurskaat panivat toivonsa häneen. Yllä on eräs tällainen Kristuksen syntymää koskeva ennustus, jonka profeetta Jesaja kirjoitti noin 740 eKr. Usein ennustuksiin, kuten tähänkin, liittyy kuvakieltä. Sitä voidaan ymmärtää oikein vain ottamalla huomioon ne olosuhteet, joista kuvat on saatu. Jos mielikuvitus saa vapaasti askaroida näiden kuvien kanssa, päädytään uskolle turmiollisiin oppeihin. Onkin niitä, jotka ovat näiden kuvien perusteella alkaneet opettaa maallista rauhan valtakuntaa. Mutta kun kuvat ymmärretään oikein, tarjoavat ne oivia havain-

tokuvia kirkastamaan Kristuksen valtakuntaa hengellisenä ilon ja rauhan valtakuntana Pyhässä Hengessä.

Jesajan ajan uskonnollinen tilanne

Jesaja oli eräs suurimpia profeettoja, väkevä ase Herran kädessä. Olisi luullut Herran työn edistyneen silloin hyvin. Mutta kansa oli uppiniskaista. Se ei ottanut sanaa vastaan. Valtaosalle kansaa Jesaja joutui julistamaan tuomiota: Pohjoisvaltakunta eli Israel hävitetään, Etelävaltakunta eli Juuda viedään karkotukseen Babyloniaan. Tottelemattomuutensa tähden he saavat kärsiä Jumalan lain ruoskaa ja vieraiden kansojen sortoa. Oli vain "jäännös", joka uskoi. *"Ellei Herra Sebaot olisi jättänyt meistä jäännöstä, meidän olisi käynyt lyhyessä ajassa kuin Sodomian, olisimme tulleet Gomorran kaltaisiksi."* (Jes. 1:9) Jumalan ulkonaisista rangaistuksista, maan hävityksestä ja pakkosiirtolaisuudesta, joutuivat kärsimään myös Jumalan lapset. Tässä tilanteessa Jesaja julisti omalle ajalleen ja tuleville polville lohdutuksen sanaa.

Valkeus loistaa pimeyteen

"Mutta se, mikä nyt on vaivan alla, ei jää pimeään. Entiseen aikaan hän saattoi halveksitaksi Sebulonin maan ja Naftalin maan, mutta tulevaisuudessa hän saattaa kunniaan merentien, Jordanin tuonpuoleisen maan, pakanaan alueen." Näin Jesaja suuntaa katseensa Kristuksen päiviin, jolloin pimeys poistuu. Tässä Jesaja ei puhu luonnollisesta pimeydestä eikä luonnollisesta valosta, vaan synnin tuomasta pimeydestä ja Kristuksen tuomasta valkeudesta. Jumala on valkeus. Voimme olla valkeuden lapsia vain Jumalan yhteydessä. Missä ihminen on Jumalasta erillään, siellä vallitsee pimeys. *"Sebulonin maa ja Naftalin maa"*, nuo Genetsaretin järven ympäristöt, hävitettiin, kun Pohjoisvaltakunta vallattiin. Niistä tuli halveksittuja seutukuntia. Siellä oli myös pieni kaupunki Nasaret, josta tuli Jeesuksen kotikaupunki. Niinpä häntä pilkaten kutsuttiin nasaretilaiseksi. (Matt. 2:23) *"Voiko Nasaretista tulla mitään hyvää"*, kysyttiin halveksuen. (Joh. 1:46) Neitsyt Maria ymmärsi, ettei Jumala katso ulkonaista loistoa. Hän sanoi: *"Voimallinen on*

tehnyt minulle suuria, ja hänen nimensä on pyhä... Hän on hajotanut ne, joilla oli ylpeät ajatukset sydämessään. Hän on syössyt valtiaat valtaistuimilta ja korottanut alhaiset." (Luuk. 1:49–52)

Galilea ei päässyt kunniaan vain siitä syystä, että Jeesus asui siellä, vaan sinne loisti kirkas valo Jeesuksen julistuksesta ja ihmetöistä. (Matt. 4:12–16) Toteutui profeetan sana: *"se, mikä nyt on vaivan alla, ei jää pimeään."* Se on valon lapsi, joka Jeesukseen uskoo. Hänelle on varattuna Kristuksen kunnian valtakunta taivaissa. Joka Jeesuksen hylkää, on iankaikkisen pimeyden ja häpeän lapsi.

Niin kuin Midianin päivänä

"Sillä heidän kuormansa ikeen, heidän olkainsa vitsan ja heidän käskijänsä sauvan sinä särjet kuin Midianin päivänä. Sillä kaikki taistelun pauhussa tallatut sotakengät ja verellä tahratut sotilaspuvut poltetaan ja kulutetaan tulella." Näin profeetta kertoo meille suuresta ahdistuksesta, josta päästään suureen iloon. *"Sinä lisäät kansan, annat sille suuren ilon."* Hän kertoo myös taistelusta, jonka tuloksena on

voitto ja rauha.

Mistä ajasta profeetta mahtaa puhua? Jotkut uskovat, että Jesaja puhuu tässä tuhatvuotisesta valtakunnasta, jolloin maailmassa vallitsisi rauha ja pyhät hallitsisivat.

Mutta he irrottavat tämän kohdan erilleen yhteydestään.

Edellä (Jes. 8:23) on puhe Galilean valkeudesta. Matteus (Matt. 4:12–16) sanoo ennustuksen täyttyneen silloin, kun Jeesus

siirtyi saarnaamaan Galileaan. Tarkasteltavanamme olevan kohdan jälkeen sanotaan: *”Sillä lapsi on meille syntynyt.”* Siis sekä sen edellä että jäljessä puhutaan Jeesuksen maanpäällisestä toiminnasta, mikä on jo tapahtunut. Siihen aikaan kuuluvat myös tekstimme jakeet 2–4: *”Sinä lisäät kansan, annat sille suuren ilon. He iloitsevat edessäsi, kuin elon aikana iloitaan, kuin saaliinjaossa riemuitaan. Sillä heidän kuormansa ikeen, heidän olkainsa vitsan ja heidän käsikijänsä sauvan sinä särjet kuin Midianin päivänä. Sillä kaikki taistelun pauhussa tallatut sotilaspuvut poltetaan ja kulutetaan tulella.”* Asian tekee selväksi sanat *”niin kuin Midianin päivänä”*, joilla viitataan Gideonin voittoon midianilaisista.

Gideonin aikana Israel oli midianilaisten valloittama. Kun sato kypsyi, veivät valloittajat sen säälimättä. Vihollisen toiminta oli ankara raskaus, kuin selkään iestetty kuorma. Kansaa ajettiin ruoskalla iskien. Työtä heidän täytyi tehdä, mutta hedelmät korjasi säälimätön valtaherra. Gideon lähti kolmella sadalla miehellä taistelemaan suurta vihollista

vastaan. Heidän ei tarvinnut lainkaan taistella. He vain särkivät saviruukut, puhalsivat pasuunaan ja huusivat: *”Herran ja Gideonin miekka.”* Silloin vihollinen joutui sekasortoon ja pakeni.

Mekin olemme saaneet voiton hengellisistä vihollisistamme tarvitsematta itse taistella. Syntikuormamme on ollut kuin Midianin ies. Emme voineet sen siteitä särkeä. Jumalan pyhä laki on ollut kuin käskijän ruoska. Se kääntää tekemään Jumalan tahdon. Kun me emme voi sitä täyttää, laki lyö, rankaisee, tuomitsee, kuolettaa, kiroaa ja kadottaa. Vaikka ihminen kuinka yrittää täyttää lakia, hän ei pääse vaivojensa hedelmille: hän jää ilman iankaikkista leipää, ilman autuutta. Kristus antoi meille voiton. Hän sovitti syntimme ja täytti Jumalan lain. *”Hän pyyhki pois sen kirjoituksen säädöksineen, joka oli meidän vastustajamme. Sen hän otti pois tieltämme ja naulitsi ristiin.”* (Kol. 2:14)

Näin ymmärrämme, että tässä ei puhuta vielä tulevasta ajoista, ei kuvitellusta tuhatvuotisesta valtakunnasta, vaan siitä, mitä Kristus, Jumalan Poika, on meitä varten jo tehnyt. Hän on meidän rauhamme – tässä kuoleman var-

jon maassa, synnin syytteiden, ahdistusten, ulkonaisten sotien ja jumalattoman maailman keskellä.

Rauha loppumaton

Daavidin valtakunnalla on oleva loppumaton rauha. Kristuksen teko on kertakaikkinen. Sitä ei tarvitse uusia. Sen tähden rauha on loppumaton. Kristuksen armon valtakunta on perustettu ja vahvistettu tuomiolla ja vanhurskaudella; tuomiolla, sillä Jumalan Poika tuomittiin syylliseksi meidän sijastamme, ja vanhurskaudella sen nojalla, että Kristus täytti Jumalan lain. Hoosianna Daavidin Pojalle! Meille on annettu *"lujat ja pyhät Daavidin armot"*. (Apt. 13:34)

Kaksi tärkeätä "sillä" sanaa

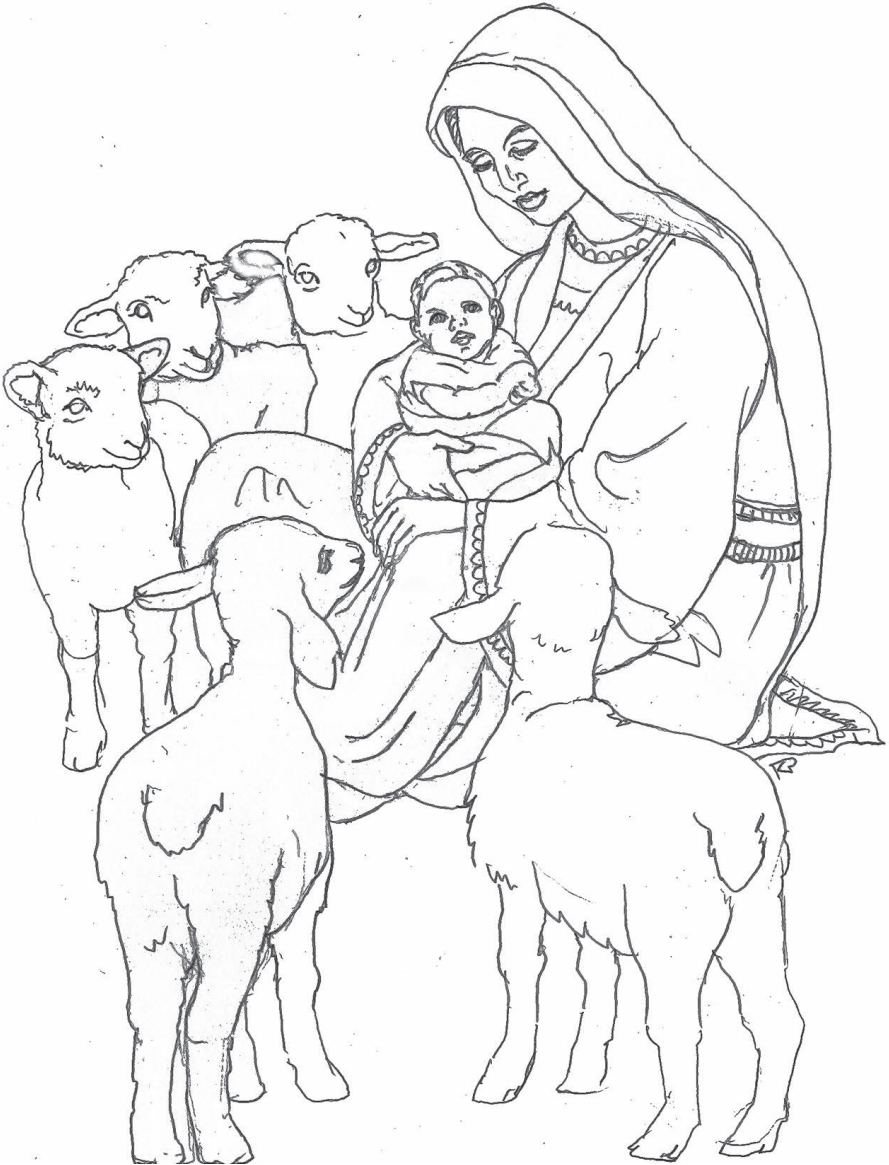
Jos luemme huolella saarnatekstimme, huomaamme siinä kaksi "sillä" sanaa. Nämä yhdistävät tämän jakson yhdeksi kokonaisuudeksi. Ensimmäinen "sillä" osoittaa, mihin perustuu Jumalan kansan ilo. Se perustuu siihen, että meidän vihollisemme on voitettu. Meidät on lunastettu ja vapautettu.

Toinen "sillä" osoittaa taas sen, mihin meidän lunastuksemme perustuu. *"Sillä lapsi on meille syntynyt, Poika on meille annettu."* Tämä lapsi, joka samalla on väkevä Jumala, on meidän vapauttajamme. Hän on Iankaikkinen Isä, jonka kautta kaikki on luotu ja jota ilman ei ole syntynyt mitään. Hänen hartioillaan on herraus. Hän on maailman ylläpitäjä. *"Hänessä kaikki pysyy voimassa"* ja *"hänessä asuu Jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti."* (Kol. 1:17, 2:9) Tällainen Vapahtaja on Ihmeellinen. Hän on Jumala meidän kanssamme. Vain hän saattoi meidät lunastaa.

Kun laki osoittaa meille synnin synniksi, me kysymme: kuka pelastaa meidät tästä kuoleman ruumiista? Ihmisen ymmärryksen mukaan pelastus on mahdoton. Mutta epäilykset haihtuvat heti, kun meille sanotaan: *"Sillä lapsi on meille syntynyt, Poika on meille annettu."* Jumalalle on kaikki mahdollista. Jesajan julistus oli ilosanoma Herran jäännökselle. Sitä se on meillekin.

Markku Särelä
"Rauha teille", Saarnakirja osa I

värityskuva

Jeesus – joulun ihme, kirkkaus ja rikkaus

"Sana tuli lihaksi ja asui keskellämme, ja katselimme hänen kirkkauttaan, sellaista kirkkautta, kuin Ainosyntyisellä on Isältä, ja hän oli täynnä armoa ja totuutta." (Joh. 1:14)

Joulu lahjoineen, valoineen ja herkkuineen heijastaa vain heikosti joulun sydäntä, Herraa Jeesusta. Apostoli Johannes opastaa meitä katselemaan itse joulua, Jeesusta, eikä vain sen himmeää kuvastusta.

Jeesus on joulun ihme

"Sana tuli lihaksi ja asui keskellemme." (Joh. 1:14) Tämä ihme on niin suuri, ettei mikään luotu olento voi sitä tajuta eikä tulkita. Jeesus on se Sana, joka oli alussa, kun ei mitään muuta ollut. Hän on se Sana, jonka kautta kaikki on tehty – Jumalan henkilöitynyt, elävä, luova sana, kaikkivoipa, kaikkietävä, kaikkialla oleva, iankaikkinen, täydellinen, ääretön. Tämä suuri Jumala, jota taivaat ja taivasten taivaat eivät voi käsittää, on tullut ihmiseksi,

on syntynyt neitsyestä, on pieni vauva äidin käsivarsilla.

Jumala, joka on Henki, on pukeutunut ihmiskehoon. Hänellä on liha ja veri, aistit ja jäsenet niin kuin meilläkin. Mutta hänessä ei ole syntiä eikä turmelusta. Hän, joka on rikas ja kaiken omistaja, on tullut ylen köyhäksi. Hän, joka auttaa kaikkia luotujaan, on avuton lapsi. Hän kasvaa vaatimattomassa kodissa ja tekee työtä ansaitakseen elatuksen. Hän *"asui meidän keskuudessamme"*, sanoo Johannes. Hänellä oli koti, osoite, naapurit.

Tämä Jeesuksen lihaan tuleminen on siis syvä, käsittämätön ihme, jonka edessä ihminen mykistyy. Ja ellei se kaikki olisi tapahtunut meitä varten, emmehan osaisi sen johdosta juhlia. Mutta enkeli tuli ilmoittamaan tuona ensimmäisenä jouluyönä: *"Teille on tänään Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra."* (Luuk. 2:11)

Hän tulee köyhäksi, jotta me tulisimme rikkaiksi. Hän tulee ihmiseksi kantaakseen kaikki

meidän kipumme, sairautemme ja kurjuutemme. Hänet, joka on synniton, tehdään meidän tähtemme synniksi, jotta me tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi. Jeesuksen lihaantuleminen on siis joulun verraton ihme.

Jeesus on joulun kirkkaus

"Me katselimme hänen kirkkautaan", sanoo Johannes, *"kirkkautta, sellaista kuin ainokaisella Pojalla on Isältä".* Syvän alennuksensa keskellä Jeesuksesta loisti jumalallinen kirkkaus. Tuo kirkkaus välähti jo jouluyönä, kun enkelkuorot lauloivat maan päällä rauhaa ihmisille ja kunniaa Jumalalle korkeuksissa ja kun halvat paimenet kuuluivat enkelin synnittömiltä huulilta suloisen evankeliumin maailman Vapahatajasta.

Johannes sai katsella tätä ainokaisen Pojan kirkkautta, kun Jeesus vaelsi ympäri ja teki hyvää. Hän paransi kaikkinaisten tautien runtelemia ja viallisia syntyneitä. Hän ajoi ulos riivaajia, herätti kuolleita ja antoi syntien raskauttamille anteeksiantamuksen riemun. Ja mikä kirkkaus loistikaan hänen sanoistansa!

Ne, jotka menivät häntä vangitsemaan, tunnustivat: *"Ihminen ei ole koskaan puhunut niin, kuin tämä mies puhuu."* (Joh. 7:46) Ihmiset *"ihmettelivät niitä armon sanoja, jotka hänen suustaan lähtivät"*. (Luuk. 4:22) Johannes katseli hänen kirkkauttansa, kun Isä taivaasta todisti kirkastusvuorella: *"Tämä on rakas Poikani, johon olen mieltynyt, kuulkaa häntä"*. (Matt. 17:5) He näkivät hänen kirkkautensa, kun hän vastasi sydänten ajatuksiin: kun hän kärsi, kuoli, nousi ylös kuolleista ja astui ylös taivaaseen. Jeesus on joulun kirkkaus. Kaikki jouluvalot ja kimaltelevat koristeet ovat siitä vain hämärä kuvastus.

Jeesus on joulun rikkaus

"Täynnä armoa ja totuutta!" Isältä saatu ainokaisen Pojan kirkkaus oli täynnä, ylitsevuotavaisena, ihan tulvillaan pelastusarmoa. Se oli armoa, koska nuo pelastettavat, sinä ja minä ja koko ihmiskunta eivät ansainneet pelastusta. Kaikki olivat synneillään ansainneet vain ajallisen ja iankaikkisen rangaistuksen. Mutta Isä antoi ainokaisen Poikansa tällaiselle maailmalle. Jeesus syntyi ihmi-

seksi tällaiseen maailmaan ja otti tällaisten ihmisten synnit, syyt ja häpeät päällensä. "...Hänet on haavoitettu meidän rikostemme tähden, runneltu meidän pahojen tekojemme tähden" (Jes. 53:5).

Täynnä armoa hän antoi itsensä alttiiksi meidän edestämme kehdosta hautaan asti. Aadamin lankeemuksessa lankesi kaikkien päälle kuolema ja kadotus. Mutta Jeesuksessa tulvi kaikkien ylitse elämä ja autuus. "Sillä niin kuin yhden ihmisen tottelemattomuuden kautta monet ovat luetut syntisiksi, niin myös yhden kuuliaisuuden kautta monet ovat luetut vanhurskaiksi." (Room. 5:19)

Jeesus on myös täynnä totuutta, sillä hän on itse Totuus. Kaikki mitä hän on tehnyt, sanonut ja opettanut, on totinen tosi. Se on, niin kuin Paavali sanoo, "varma sana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen". (1 Tim. 1:15) "Taivas ja maa katoavat", sanoo Jeesus, "mutta minun sanani eivät katoa koskaan". (Matt. 24:35)

Näin suuri joulun rikkaus meillä on Jeesuksessa. Hän on täynnä armoa ja totuutta. Jeesus on todella joulun ihme, joulun kirkkaus ja joulun rikkaus. Jeesus on joulun sydän.

Jouluyön laulu

*Maan yöhön valo leimahti,
ja taivaan kirkas enkeli
toi jouluevankeliumin
maan alimmaisiin alhoihin:*

*"Oi ällös pelkää, lapsi maan!
Suur-ilon teille tuoda saan,
Ja Herra antaa riemun sen
osaksi kaikkein kansojen:*

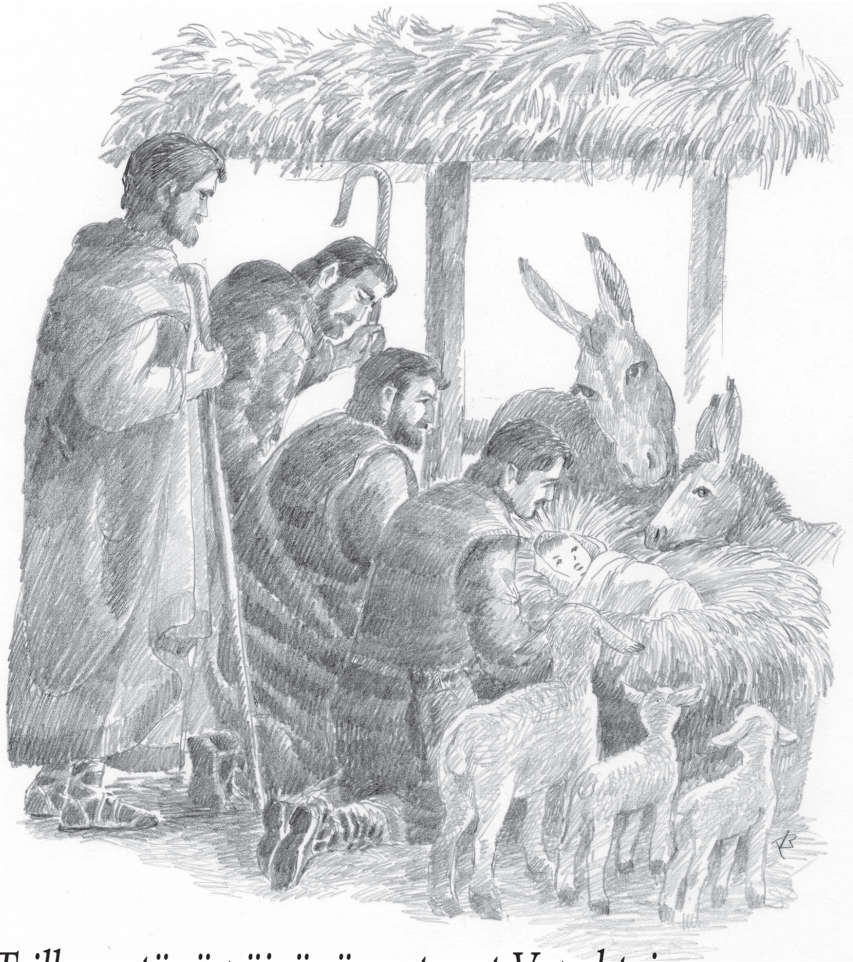
*On teille Vapahtaja nyt
Betlehemissä syntynyt –
seimessä päällä pahnosten
te näätte Herran Kristuksen!"*

*Oi, Jeesus, tänne saavuit noin,
ett' taivaaseesi päästä voin;
sä köyhäks tulit päälle maan,
ett' taivaan aarteet omaks saan!*

*Nyt autuudestas iloitsen
ja kanssa enkel-joukkojen
mä täällä tuskain, murheen yöss'
sen jouluvirren laulan myös:*

*Nyt olkoon korkeudessa
ain' Jumalalle kunnia!
Ja hyvä tahto ihmisten
meill' suosiossa Kristuksen!*

*Gustaf A. Aho
Tiedän Lunastajani elävän*

Teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja

”Tapahtui niinä päivinä, että keisari Augustukselta lähti käsky, että koko maailma oli kirjoitettava veroluetteloihin. Tämä merkitseminen oli ensimmäinen ja tapahtui Kyreniuksen ollessa Syyrian maaherrana. Kaikki lähitivät luetteloihin merkittäviksi,

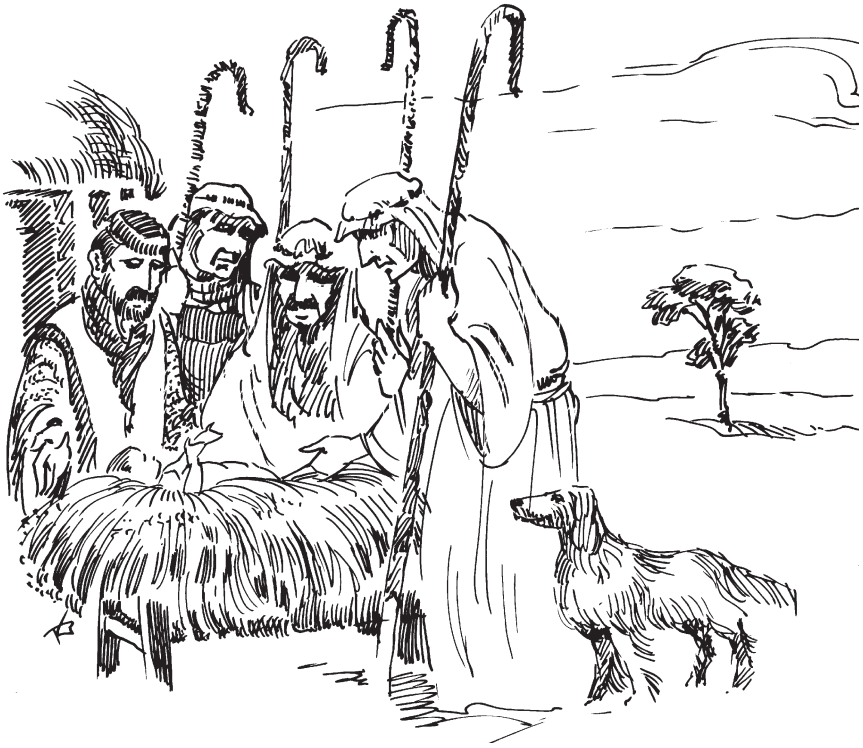
kukin omaan kaupunkiinsa. Joo-sefkin lähti Galileasta, Nasaretin kaupungista, ylös Juudeaan, Daavidin kaupunkiin, jonka nimi on Beetlehem, hän kun oli Daavidin huonetta ja sukua, veroluetteloihin merkittäväksi Marian, hänelle kihlatun vaimon kanssa,

joka oli raskaana. Tapahtui heidän siellä ollessaan, että Marian synnyttämisen aika täyttyi. Hän synnytti pojan, esikoisensa, kapaloi hänet ja pani hänet seimeen, koska heille ei ollut tilaa vierashuoneessa. Sillä seudulla oli paimenia kedolla vartioimassa yöllä laumaansa. Katso, heidän edessään seisojien Herran enkeli, ja Herran kirkkaus loisti heidän ympärillään, ja heidät valtasi suuri pelko. Mutta enkeli sanoi heille: "Älkää pelätkö; sillä katso, ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa. Tämä on teille merkinä: löydätte lapsen kapaloituna seimessä makaa-massa." Yhtäkkiä enkelin kanssa oli suuri joukko taivaallista sotaväkeä, ja he ylistivät Jumalaa ja sanoivat: "Jumalan on kunnia korkeuksissa, ja maassa rauha ihmisten kesken, joihin hänellä on mielisuosio!" (Luuk. 2:1–14)

Tuskin Kristus on ehtinyt syntyä tallissa Beetlehemissä, kun Beetlehemissä kedolla ilmestyy Herran enkeli säteillen Herran kirkkautta ja huudahtaa taivaallista loistoa pelästyneille paimenille: "Älkää pelätkö; sillä

katso, ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa." Ja vieläkin enemmän! Taivas avautuu ja kokonainen taivaallisten sotajoukkojen suuri joukko tulee alas ja laulaa hämmästyneille paimenille: "Jumalan on kunnia korkeuksissa, ja maassa rauha ihmisten kesken, joihin hänellä on mielisuosio!" Huomaa, että Beetlehemissä ja sen lähistöllä saamme nähdä sellaista, mikä kuuluu yksin taivaaseen. Itse taivaan Herra on siellä maaten seimessä somana lapsukaisena. Herran kirkkaus valaisee paimenet ja valaisee yön taivaallisella valollaan. Taivaan sotajoukot ovat koolla ja ihastuksesta sannottomien ihmisten keskuudessa ja taivaallinen musiikki kaikuu erämaassa. Ei ole vain kuin taivaan ovi olisi auennut, vaan on kuin taivas itse olisi tullut maan päälle ja ottanut maan haltuunsa ja sulkenut sen piiriinsä.

Se, mitä kerran Beetlehemissä tapahtui, ei koske vain beetlehemiläisiä, vaan kaikkia niitä, joiden luonnon Jumalan Poika omaksui, siis kaikkia, jotka ovat ihmisiä, ja syntisiä. Siksi enkeli-

kin lausuu: *"Ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle."* Tähän sisältyy näet sanoin kuvaamattoman suuri, tutkimaton, jumalallinen salaisuus. Kun Jumalan pyhyiden ja vanhurskauden oli täytynyt sulkea meiltä taivas ja kun Jumala tiesi, ettemme me ihmiset eikä mikään luotu taivaassa ja maan päällä voinut sitä meille avata, niin hän oli jo kauan sitten, jo itse asiassa iankaikkisuudessa, tehnyt meille kaikkein onnellisimman päätök-

sen. Me itse emme voineet tehdä sitä, mutta hän päätti tehdä sen itse ja nimenomaan sillä tavalla, että se toisi kaikille luoduille tiedoksi ja ilmeiseksi hänen iankaikkiseksi kunniakseen ja ylistyksekseen, kuinka jumalallisen suuri, kuinka ihmeellinen, kuinka käsittämätön on hänen rakkautensa. Jumala oli näet päättänyt lähettää maailmaan oman rakkaan ainosyntyisen Poikansa ja antanut hänen tulla ihmiseksi. Hän oli päättänyt sälyttää

kaikki meidän syntimme hänen päälleen, että hän ne kantaisi ja hyvittäisi ne mitä syvimmillä alentumisellaan ristin kuolemaan asti ja niin hävittäisi täydellisesti ja ikuisesti kaikki syntimme.

Se, mitä nyt katselemme Beetlehemissä, on Jumalan, taivaallisen Isän, iankaikkisen päätöksen lopullinen toteutus. Heti, kun Jumalan Poika oli tullut ihmiseksi, myös kaikkien ihmisten heille liian raskas syntikuorma oli heiltä otettu pois ja säilytetty Kristuksen päälle. Jo silloin pyhä Jumalan lapsukainen sovitti kovalla seimellä pimeässä tallissa maaten Jumalan uhrikaritsana kaikkien syntisten syntejä. Jumalan silmissä, jotka katsovat tulevaisuuteen ja sen vuoksi näkivät rakkaan Poikansa kuolevan ristillä, oli kaikkien syntisten syntien pois ottaminen jo tapahtunut, Jumalan loukatun pyhyiden ja vanhurskauden hyvitys suoritettu, iankaikkinen lunastus saatu aikaan ja Jumala saatettu meidän kaikkien kanssa sovintoon. Niin Jumala heti avasi hänen kanssaan sovitetuille ja lunastetuille syntisille taivaan portit iankaikkisesti. Sen merkiksi, että tämä oli tapahtunut, Jumala lähetti

valtaistuimensa korkeimman palvelijan taivaallisten sotajoukkojen suuren joukon seuraamina sovitetun maan päälle ja antoi kuuluttaa iankaikkisen rakkautensa tapahtuneen ihmeen kansan vähäisimmille, köyhille paimeille, jotta jokainen ihminen voisi sen omaksua. Lopuksi hän antoi taivaallisten laulajien täyttää ilman tapahtuneen maailman sovituksen juhlavirrellä.

Iloitkaamme ja riemuitkaamme nyt tänä päivänä. Olkoon suomme naurua täynnä ja kiellemme riemua täynnä. Oi autuasta joulun sanomaa. Taivas on meille auki.

Tuletko nyt, Jeesus, taivaasta alas maan päälle? Yhdistyvätkö nyt taivas ja maa? Iankaikkinen Jumala, voiko minun tuskani ja hätäni tuoda sinut ihmisluontoon? Se, mitä kadotin Aadamissa ja Eevassa kuoleman kautta, olet Sinä, Jeesus, hankkinut minulle takaisin elämälläsi ja kuolemallasi. Laupias Jumala, tuskani ja hätäni päättävät, koska Sinä olet syntynyt. Aamen.

*C.F.W. Walther
Kotihartaus*

Suurin syntymäpäivä

"He menivät kiiruhtaen ja löysivät Marian ja Joosefin ja lapsen, joka makasi seimessä." (Luuk. 2:16)

Kolmivuotias Liisa tuli eräänä päivänä touhuissaan sisälle ja selitti, että nyt hänen oli saatava ylleen pyhäpuku ja se sininen silkkirusetti, kun hän menee Ullan syntymäpäiville. – ”Mutta lapsi-kulta”, sanoi äiti, – ”eikö Ullan syntymäpäivä ollut vajaa kolme viikkoa sitten!” – ”Niin, niin mutta kun Ulla on niin kova täyttämään”, selitti Liisa. Selvisihän asia sitten, kun oli katsottu almanakkaan ja todettu, että se edellinen päivä olikin ollut nimi-päivä ja nyt siis olisi syntymäpäivä. Niinpä Liisa sai pyhäpuvun ja rusetin ja pääsi Ullan syntymäpäiville.

Varmaan olet sinäkin joskus viettänyt syntymäpäiväjuhlia. Ne ovat mieleenpainuvia juhlia. Aikuisetkin viettävät syntymäpäiviä varsinkin, kun täyttävät oikein ison ja pyöreän luvun. Sellaisen kuin 50, 60 tai 70 vuotta. Jotkut elävät hyvin vanhoiksi ja saavat viettää vielä suurempia syntymäpäiviä. Oikein tärkeiden ihmisten syntymäpäivistä puhutaan sanomalehdissäkin. Ja joidenkin syntymäpäiviä vietetään vielä heidän kuolemansakin jälkeen, ja joskus saavat lapset lupaa

koulusta sellaisena päivänä.

Mutta onkohan täällä meidän maassamme elänyt yhtään sellaista suurmiestä, jonka tuhatvuotissyntymäpäivää olisi vietetty? Tai melkein kaksituhatuotissyntymäpäivää? Ei varmaan ole. Mutta on eräs syntymäpäiväsankari, jonka syntymäpäivää on vietetty joka vuosi yli 2000 vuotta ja yhä vietetään. Kukahan hän mahtaa olla?

Kuulen teidän kaikkien vastaavan kuorossa: Jeesus! Oikein vastattu. Hän se on. Hänen syntymäpäivänsä on yhä meille kaikille vuoden suurin juhla.

Ensimmäisen syntymäpäivänsä Jeesus-lapsi vietti pienen Beetle-

hemin tallissa. Siellä hän lepäsi seimessä olkien ja heinien päällä. Mutta ihmeellisiä asioita tapahtuu. Äkkiä tulee tuohon pimeään talliin joukko syntymäpäivävieraita. He ovat kedon paimenia, joille enkelit ovat ilmoittaneet tämän lapsen syntymästä. Kun he nyt kertovat kaiken näkemänsä ja kuulemansa Marialle ja Joosefille, on tämä kertomus ihmeellinen joululahja. Paimenet, jotka enkelien ilmoituksen mukaan tietävät, että tässä heidän edessään lepää itse taivaan ja maan Herra, Jumalan Poika, syntisten Vapahtaja, ylistävät Jumalaa suurella ilolla.

Nämä hurskaat miehet eivät hetkeäkään epäilleet enkelin ilmoitusta. Kyllä he varmaan olivat kuulleet, millaisissa kartanoissa kuninkaat asuvat, mutta he tiesivät, että tämä Kuningas oli toisenlainen. Tämän Kuninkaan valtakunta ei ollut tästä maailmasta. Ei siis tämä halpa talli, ei tämä seimi, joka nyt oli Kuninkaan valtaistuimena, vähentänyt Hänen arvoaan. Paimenille Hän oli Kuningas, itse Jumala. Kuinka he saattoivat olla siitä näin varmat? Pyhä Henki johdatti heidän sydämensä tähän oikeaan uskoon.

Näin tapahtuu yhä vieläkin. Kun me vietämme joulua, Jeesuslapsen syntymäpäivää, on meillä

joka vuosi aihe mennä seimen luo katsomaan, mitä on tapahtunut. Tämän me voimme tehdä uskon silmin lukieksamme ja kuunnelleksamme joulun evankeliumia. Paimenten tavoin saamme iloita Jeesuksen syntymästä, siitä suuresta rakkaudesta, joka johdatti hänet syntymään alhaisena ja köyhänä meidän vertaiseksemme. Näin hän aloitti lunastustyönsä maksaakseen meidän syntivelkamme pyhällä elämällään, kärsimisellään ja kuolemallaan.

Suurimmatkin syntymäpäiväjuhlat jäävät varjoon tämän suuren syntymäjuhlan rinnalla. Parhaatkin juhlapuheet ovat köyhiä sanoja niiden sanojen rinnalla, joita kedon köyhät paimenet puhuivat siellä Beetlehemin tallissa.

Jeesuksen syntymäpäivää vietetään koko kristikunnassa yhä, koska niin on Jumalan tahto. Hän tahdotoo, että evankeliumia Jeesuksesta julistetaan kaikille ihmisille. Ja kun ihmiset näin oppivat tuntemaan Jeesuksen, he mielellään haluavat viettää joulua, Jeesuksen syntymäpäivää ilon ja valon juhlanä.

Kirkastakoon Seimen Lapsi sinunkin joulusi.

*Virpi Apponen
Tieni johdata taivaaseen
Kuva: Terho Apponen*

Lepäävä Jumaluus Kristuksessa

”Sen tähden Isä minua rakastaa, koska minä annan henkeni, että sen jälleen ottaisin. Kukaan ei ota sitä minulta, vaan minä annan sen itsestäni. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se jälleen.” (Joh. 10:17–18)

Aadamin ja Eevan langettua

syntiin, Jumala antoi lupauksen Kristuksesta: *”Minä panen vainon sinun ja vaimon välille ja sinun siemenesi ja hänen siemenensä välille; se on polkeva rikki sinun pääsi, ja sinä olet pistävä sitä kantapäähän.” (1. Moos. 3:15)*

Siitä lähtien Jumalan kansalla

oli sana neitsyestä syntyvästä Jumalan Pojasta, pelastajasta. Puhuttiinhan lupauksessa vaimon siemenestä miehen siemenen sijaan. Lopulta Jumalan lasten joukolla oli kirjoitettu sanakin. Ensimmäisenä syntyi viisi Moosoksen kirjaa, Jobin kirja ja Psalmi 90. Vaihe vaiheelta Vanha testamentti valmistui. Jesaja kirjoittaa: *”Katso, neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan ja antaa hänelle nimen Immanuel [= Jumala meidän kanssamme].”* (Jes. 7:14) Kirkkoisä Augustinus sanoo: *”Ymmärtäkää, veljet, miten paljon muinaisten aikojen pyhät kaipasivat nähdä Kristuksen. He tiesivät hänen olevan tulossa, ja kaikki, jotka elivät hurskaasti, sanoivat: ’Voi, kunpa hän syntyisi tänne minun aikanaani! Voi kunpa näkisin omin silminsen, mihin uskon Jumalan sanan nojalla!’ – – nuo jotka pyhien kirjoitusten perusteella tiesivät neitsyen synnyttävän.”* Ehkäpä läpi vanhan liiton historian moni neitsyt unelmoi: *”Tulisipa minusta Vapahtajan äiti.”*

Kun aika oli täyttymässä, enkeli ilmestyi Marialle ja kertoi tämän olevan Jumalan synnyttäjä:

”Älä pelkää, Maria, sillä olet saanut armon Jumalan edes-

sä. Katso, tulet raskaaksi ja synnyttät pojan, ja annat hänelle nimen Jeesus. Hän on oleva suuri, ja hänet tulee kutsua Korkeimman Pojaksi, ja Herra Jumala antaa hänelle Daavidin, hänen isänsä, valtaistuimen, ja hän on oleva Jaakobin huoneen kuningas iankaikkisesti, eikä hänen valtakunnallaan ole loppua oleva.” (Luuk. 1:30–33)

Pyhä Henki tuli Marian päälle ja Korkeimman voima levitti varjonsa hänen yllensä; neitsyen munasolu hedelmöittyi ja kaiken tietävä ja kaikkea hallitseva Jumalan Poika aloitti kulkunsa kaltaisenamme ihmisenä. Isästä iankaikkisuudessa syntynyt, aina Isän ja Pyhän Hengen kanssa hallinnut Jumalan Poika oli ihmisen poika, ja Mariasta alkunsa saanut ihmisen poika oli Jumalan Poika. *”Ei kukaan ole noussut ylös taivaaseen, paitsi hän, joka taivaasta tuli alas, Ihmisen Poika, joka on taivaassa.”* (Joh. 3:13) Luonnott eivät olleet pienimmässäkään määrin sekoittuneet toisiinsa eivätkä vähääkään muuttuneet olemukseltaan tai ominaisuuksiltaan. Todellinen Jumala ja todellinen ihminen tunkivat toistensa läpi ja sisältyivät toisiinsa yhdessä synnittömässä persoo-

nassa, joka jumaluuden puolesta oli samanarvoinen kuin Isä ja Pyhä Henki, mutta ihmisyyden puolesta vähempiarvoinen heitä.

Jeesus syntyi Betlehemissä. Augustinus lausuu Pyhässä Hengessä yhdessä monista joulusaarnoistaan äitinsä helmassa olevasta Jumalan Pojasta: *”Hän ilmoittaa Isän, hän on äitinsä luoja. Hän on Isän Poika vaila äitiä, hän on ihmisen poika vailla isää. – – Hän on auringon tekijä, silti hän syntyi auringon alle. Isän sylistä hän ohjaa kaikkia aikoja, mutta tämän päivän [syntymäpäivänsä] hän pyhittää syntymällä äitinsä kohdusta. Isän luona hän pysyy, silti hän tulee tänne äidistään. – – Hän täyttää maailman ja makaa silti seimessä. Hän käskee tähtiä ja imee silti äitinsä rintaa. – – Hänen pienuutensa ei vähennä hänen suuruuttaan, eikä hänen suuruutensa murra hänen pienuuttaan.”* Kaiken mitä Kristus teki, hän teki molemmissa luonnoissaan. Ihmeen äärellä enkelit ylistivät Jumalaa iloa täynnä. Jumalan äitikin turvasi syntiensä vuoksi, armon saaneena, Vanhan testamentin ja enkelin lupauksissa ilmoitettuun ja rinnoillaan viihtyvään syntiensä Sovittajaan.

Ensimmäisen tunnustekonsa Kristus teki vasta 30-vuotiaana miehenä muuttaessaan veden viiniksi Kaanassa. Jos hän olisi tehnyt ihmeitä päivittäin syntymästä saakka, epäilykset hänen ihmisyydestään olisivat täyttäneet monen Jumalan lapsen ajatukset. Samalla tavalla kuin hän tahtoi ihmisten uskovan hänen jumaluuteensa, hän halusi heidän näkevän hänen täyden ihmisyytensä. Luvatus Kristuksen täytyi olla ihminen, jotta hän voisi kärsiä ja kuolla puolestamme, hänen piti olla Jumala, jotta hänen uhrinsa sovitaisi meidät Isän kanssa. Maria odotti Jeesuksen lunastustekoa hämmentyneenä. Ilman rakkaan pojan kuolemaa omat ja muiden läheisten synnit eivät tulisi sovitetuiksi. Ajatukset täytti ristiriita. Oma ihana lapsi ei saanut kuolla kärsien; kuitenkin hänen täytyi kuolla Jumalan hylkäämänä, jotta kaikki muut eivät joutuisi kärsimään ikuisesti kadotuksessa. Vanhasta lihasta nousi sama sanoma kuin Pietarilla: *”Olkoon Jumala armollinen, Herra, älköön se sinulle tapahtuko.”* (Matt. 16:22) Uskon kautta sielusta kumpusi Pyhän Hengen todistus: *”Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika.”* (Matt. 16:16)

Kolme julkisen toiminnan vuotta kuluivat nopeasti. Kuolemantuomio annettiin Juudean prokuraattorin hallintopalatsin edustalla Pilatuksen istuessa tuomarin istuimella. Ylipapit lietsoivat kansan huutamaan Herraamme ristiin naulattavaksi. Aukiolla kaikui: *"Ristiinnaulitse hänet!"* (Mark. 15:13) Roomalaiset sotilaat saivat käskyn toteuttaa teurastuksen, mutta oli yksi suuri mutta: Marian poika oli täysi Jumala. He olivat mahdottoman tehtävän edessä. Jumalaa ei voi kukaan vahingoittaa. Jumalan Pojalle ei voi tuottaa kärsimystä, kipua ja kuolemaa. *"Sinun vuotesi kestävät polvesta polveen – sinä pysyt samana, eivätkä vuotesi loppu."* (Ps. 102:25, 27, 28) Ihmisen pojassa oli jumalallinen kirkkaus. Vaikka häntä olisi ruoskittu yötä päivää kolmessa vuorossa ja hänen käsiinsä ja jalkoihinsa olisi ammuttu naulapistooleilla nauvoja, häneen ei olisi tullut naarmua tai mustelmaakaan, ellei hän olisi suostunut kärsimään. Vielä enemmän: hänen haavansa ja kuolemansa olivat hänen lahjojaan. Herraamme ei otettu hengiltä; hän itse antoi henkensä. *"Minä annan henkeni – Kukaan ei ota sitä*

minulta, vaan minä annan sen itsestäni." (Joh. 10:17–18) Juuri ennen kuolemaansa Jeesus suorastaan karjaisi kahdesti. *"Sitten yhdeksännen tunnin vaiheilla Jeesus huusi suurella äänellä sanoen: 'Eeli, Eeli, lama sabaktani?' – Jeesus huusi taas suurella äänellä ja antoi henkensä."* (Matt. 27:46, 50)

Lähellä kuolemaa oleva ihminen ei yleensä kykene huutamaan. Tämäkin julistane: hän antoi henkensä, hän antoi sen itsestään. Marian pojan kuollessa kuoli Jumalan Poikakin. Kristuksen sydämen lyötyä viimeisen

kerran kirkko oli puhdas. Hänen antaessaan henkensä taivaaseen pääsymme oli varmistettu. Hänen kuolemansa on sielujemme pelastus. Voimme yhtyä Johanneksen ilmestyksen ylistykseen: *”Hänelle, joka meitä rakastaa ja on pessyt meidät synneistämme verellään ja tehnyt meidät kuninkaiksi, papeiksi Jumalalleen ja Isälleen, hänelle kunnia ja voima aina ja iäisyyksien iäisyyksiin! Aamen.”* (Ilm. 1:5–6) Koska *”Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa”* (2. Kor. 5:19), kirkko ei ole sen puhtaampi kuin ihmisiä täynnä oleva lähiökapakka, vapaa-ajattelijoiden toimitila tai Mekka. Sinäkin, joka koet olevasi viho viimeinen syntinen ja Juudaksen lailla kadotuksen lapsi, olet saanut kaikki syntisi anteeksi. Ero kirkon ja epäuskoisen maailman välillä on siinä, että kirkko uskoo sanan jokaisen ihmisen osaksi tulleesta puhdistuksesta Kristuksen kärsimyksessä ja kuolemassa, mutta maailma ei. Kirkko elää Jeesuksen veren kaunistuksen nautinnossa. *”Kuinka makeat ovatkaan minulle lupauksesi! Ne ovat suussani hunajaa makeammat.”* (Ps. 119:103) Uskon kautta pidämme hänen sovitus-

työtään aarteenamme, vanhurskautenamme ja pyhyittemme. Kristus asuu ainoastaan läpikotaisin turmeltuneissa syntisissä, jotka ymmärtävät ansaitsevansa kadotuksen. Katso sanomaan Jeesuksen sovintoteosta, niin sinä pelastut.

Kirkkoisä Johannes Krysostomos, jonka opetuksissa on toisinaan myös ”heiniä, olkia ja puuta”, lausuu taidokkaasti 60. opetuspuheessaan Johanneksen evankeliumista: *”Jos me joudumme sellaisten käsiin, jotka ovat halukkaita ja kykeneviä tappamaan meidät, meillä ei ole enää vallassamme antaa tai olla antamatta henkeämme, vaan he ottavat sen meiltä tahtomattamekin. Kristuksen tapauksessa näin ei ollut. Silloinkin, kun toiset juonittelivat Häntä vastaan, Hänellä oli valta olla antamatta henkeään. Siksi Hän sanottuaan ’kukaan ei riistä sitä minulta’, lisäsi: ’minulla on valta antaa henkeni’ – toisin sanoen: ’Vain minä voin päättää sen antamisesta.’ – – Jos Hänen kuolemisensa oli jotakin enemmän kuin tavallinen ihmiskuolema, älä epäile enää tuota toistakaan. Se, että Hän yksin kykeni päättämään henkensä antamisesta, todistaa,*

että Hän kykeni samalla voimalla ottamaan sen myös takaisin. Joko näet, kuinka Hän tuolla ensimmäisellä vahvisti myös toisen ja kuinka jo kuolemallaan Hän näytti ylösnousemuksensa kiistattomuuden?"

Jeesuksen julkisen toiminnan alussa juutalaiset kysyivät häneltä: *"Minkä merkin näytät meille...?"* (Joh. 2:18) Hän vastasi: *"Hajottakaa maahan tämä temppeli, niin pystytän sen kolmessa päivässä."* (Joh. 2:19) Johdantotekstissä Herra sanoo: *"Minä annan henkeni, että sen*

jälleen ottaisin. – – minulla on valta ottaa se jälleen." Kristus on ylösnoussut. Hän on ottanut henkensä jälleen. Se puolestaan vahvistaa Krysostomoksen mainitseman "ensimmäisen" että Kristus antoi henkensä: synnin syyllisyys on kadonnut. Se näyttää lunastuksen kiistattomuuden. Kiitos kaikukoon Jeesukselle, *"joka on yli kaiken, Jumala, ylistetty iankaikkisesti, aamen!"* (Room. 9:5)

Rukous: Tulkoon avukseni pyhä jumaluutesi, joka ylläpiti inhimillistä luontoasi kärsimyksen aikana ja jonka levätessä ja mihiinkään puuttumatta toteutettiin lunastukseni mykistävä salaisuus ja joka myös antoi pyhälle kärsimyksellesi lisäksi suunnattoman voiman ja painon, niin että Jumala siten omalla verellään hankki omakseen minut raukan. Aamen. (Johannes Gerhard, piispa, 1582–1637)

Vesa Savolainen

*Turva ja lepopaikka Kristuksessa
(Concordia ry / Luther-kirjat 2024)*

Jeesus-lapsen neljä nimeä

”Sillä lapsi on meille syntynyt, Poika on meille annettu, jonka hartioilla on valtius, ja hänen nimensä on: Ihmeellinen neuvonantaja, Voimallinen Jumala, Iankaikkinen isä, Rauhanruhtinas.” (Jes. 9:5)

Historian lehdillä moni hallitsija on saanut nimen sen mukaan, minkälainen hän on ollut: Aleksanteri Suuri, Julian Luopio, Wilhelm Valloittaja, Iivana Julma, Fredrik Viisas, mainitaksemme vain muutamia. Raamatun lehdillä kohtaamme myös henkilöitä, joille Jumala on antanut nimen samoista syistä: Niinpä Abra-

mille annettiin nimi Abraham, paljouden isä ja Jaakobille Israel, Jumalan kanssa taistelija. Monille pyhän historian tärkeille henkilöille Jumala antoi nimen ennen kuin he olivat syntyneetkään.

Samoin on Jumala antanut nimet ainoalle Pojalleen jo 700 vuotta ennen kuin hän syntyi ihmiseksi tänne maailmaan. Näistä nimistä käy ilmi kuka ja minkälainen Jeesus on. Juhliessamme taas Jeesus-lapsen syntymää pysähtykäämme tarkastamaan näiden jumalallisten nimien merkitystä.

Ihmeellinen neuvonantaja

Me kaikki tarvitsemme neuvontaa. On tehtävä ratkaisuja, joiden edessä olemme neuvottomat. On vaikeita ongelmia ja kysymyksiä elämässämme, joihin emme löydä vastausta. Usein saamme sellaisia neuvoja, jotka vievät meidät yhä suurempiin vaikeuksiin. Mutta nyt Jumala on antanut meille Ihmeellisen neuvonantajan. Hänellä on aina oikea neuvo ja hän voi selvittää takkuisimmatkin asiamme.

Ihmiselämän suurin ongelma on synty — kuinka siitä selviytyä ja päästä sovintoon Jumalan kanssa. Siihen ei yksikään ihminen ole omin keinoin löytänyt ratkaisua. Mutta Jeesus on löytänyt neuvon. Hän on omalla verellään päästänyt meidät synneistämme. Nyt hän neuvoo: *"Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä"*.

Kaikkeen, mitä ihmisen tulee tietää ja uskoa autuaaksi tullakseen, hän antaa selvän neuvon pyhässä sanassaan. Mutta hänellä on myös oikeat neuvot kaikkiin ajallisen elämämme asioihin. Sillä hän tuli ihmiseksi, veljeksemme, ja on ollut kaikessa kiusattu niin kuin mekin, kuitenkin ilman

syntiä, voidakseen auttaa niitä, joita kiusataan. Joudutko tienristeykseen – Jeesus on siinä ennen seissyt ja neuvoo nyt sanassaan oikean tien. Näännyttääkö kuormasi – Jeesus on sen ennemmin kantanut. Pelottaako taistelu – Jeesus on sen jo voittanut. Hän on kärsinyt kaikki kipumme, kokenut kaikki murheemme ja ahdingkomme. Vaikka kukaan ihminen ei sinua ymmärtäisi eikä osaisi sinua neuvoa, älä ole toivoton. Sinulle on syntynyt tämä Ihmeellinen neuvonantaja ja hän kutsuu: *"Tulkaa minun tyköni ja oppikaa minusta"*. Hänellä on aina oikea neuvo. Kysy häneltä neuvoa ja etsi vastausta hänen sanastaan. Hän opastaa sinua koko matkan, niin että voit sanoa: *"Sinä pidät minua kiinni oikeasta kädestäni. Sinä talutat minua neuvosi mukaan ja korjaat minut viimein kunniaan"*. (Ps. 73:23–24)

Väkevä Jumala

Tämä on hänen toinen nimensä. Vaikka hän tuli ihmiseksi, hän on kuitenkin iankaikkisesti Väkevä Jumala, taivaan ja maan kaikkivaltias Herra. Tosi Jumala on lapsena tallin seimessä. Hän syntyi ihmiseksi, lain alaiseksi,

voidakseen puolestamme täyttää Jumalan pyhän lain ja kärsiä syntiemme rangaistuksen. Hänellä on ihmisruumis, että hän voisi ruumiissaan kantaa meidän syntimme ristinpuuhun. Hänellä on liha ja veri, että hän voisi uhrata iäti kelpaavan uhrin ja että hänen Jumal-verensä puhdistaisi meidät kaikista synneistämme.

Hän on Väkevä Jumala ja on saanut täydellisen riemuvoiton synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta. Mekin olemme nyt hänen voitostaan ja voimastaan osalliset uskon kautta. Ei synti saa enää vallita meitä, jotka olemme synnistä pois kuolleet elääksemme hänelle. Me, jotka olemme itsessämme heikot ja kelvottomat, tiedämme nyt, ettei mikään hänen antamansa kärsimys ole meille liian kova eikä mikään hänen meille uskomansa tehtävä ole liian vaikea, sillä *"minä voin kaikki hänen kauttaan, joka minua vahvistaa"*. Tämä Väkevä Jumala on meidän apumme.

Iankaikkinen Isä

Tämä on hänen kolmas nimensä. Vaikka hän on Jumalan Poika, on hänellä Isän nimi koska hänellä

on Isän sydän. Hän on ymmärtävä, säälivä, rakastava ja anteeksiantava. Hänellä on isällinen kiintymys jokaiseen lapseensa. Ja hellän isän tavalla hän erikoisesti huolehtii heikosta ja sairaasta lapsestaan. Ja kun hän kurittaa, me tiedämme, että vitsa on tuossa isällisessä kädessä, joka ei ole koskaan liian raskas.

Tämä Betlehemin Lapsi on Iankaikkinen Isä. Hän siis aina auttaa ja armahtaa, neuvoa ja ojentaa, rohkaisee ja innostaa, ilahduttaa ja virvoittaa meitä. Hän on se Daavidin Poika, jota Daavid kutsui Herrakseen; hän on meille syntynyt lapsi, josta me sanomme: Iankaikkinen Isä.

Rauhanruhtinas

Tätä Herramme neljättä nimeä ihmiset käyttävät ahkerasti, sillä he ovat väsyneet sotimiseen ja kaipaavat rauhaa. Mutta Jeesus ei anna sellaista rauhaa, jota maailma toivoo. Maailma elää synnissä eikä tahdo, että sen väärää rauhaa häiritään. Se antaisi meidänkin uskoa, kun emme häiritsisi maailman vääriä uskomuksia. Mutta synty on sotaa, se on kapinaa Jumalaa vastaan. Sen tähden jumalattomalla ei ole rau-

haa; sen tähden kansat ovat levottomat; sen tähden sodat raivoavat ja hävittävät kansoja.

Rauhanruhtinaana Jeesus on rakentanut rauhan ristinsä veren kautta kapinoivan ihmisen ja vihoitetun Jumalan välille. Ne rauhanehdot ovat sangen suotuisat syntiselle: Ei mitään hyvitystä eikä korvausta ole maksettava, ei sotarikollisuusrangaistuksia! Jeesus sovitti rikokset, maksoi velat. Syntinen on saanut kaikki armosta anteeksi. Heti kun kapinallinen laskee alas aseensa ja suostuu tähän sovittukseen, hän pääsee kansalaiseksi Jumalan valtakunnassa. Hän saa sydämeensä Jumalan rauhan ja hänestä tulee rauhantekijä. Hän alkaa levittää rauhan evankeliumia, jotta sielut saisivat rauhan. Hän koettaa saada rauhaa omaisten ja naapurien välille; hän rukoilee rauhaa isänmaalleen ja maailman kansoille. Autuaat ovat tämän Rauhanruhtinaan alamaiset.

On joulu, Jeesuksen syntymäpäivä. Liity sinäkin siis uskossa ilolla tunnustamaan: *"Lapsi on meille syntynyt, Poika on meille annettu, jonka hartioilla on valtius, ja hänen nimensä on: Ihmeellinen neuvonantaja, Voimallinen Jumala, Iankaikkinen isä, Rauhanruhtinas"*.

Jeesus-lapsi

*Jeesus-lapsi, seimes luoksi
tahdon rientää katsomaan,
kuinka syntisraukan vuoksi
tulit tänne maailmaan.*

*Jeesus! – lapsi Marian,
Poika taivaan Jumalan!
Jeesus-lapsen täytyy kuolla
ristinpuulla tähteni.*

*Enkös Sua lemmi, puolla,
paras joululahjani!*

*Jeesus! — lapsi Marian,
Poika taivaan Jumalan!*

*Gustaf A. Aho
Tiedän Lunastajani elävän*

Edelläkävijän syntymä

”Puoleemme katsoo aamun koitto korkeudesta, loistaen meille, jotka istumme pimeydessä ja kuoleman varjossa, ja ohjaten jalkamme rauhan tielle.” (Luuk. 1:78–79)

Elisabet synnytti pojan ja iloitsi siitä suuresti, samoin myös hänen naapurinsa ja sukulaisensa. Kahdeksantena päivänä he tulivat ympärileikkaamaan lasta ja tahtoivat antaa hänelle hänen isänsä mukaan nimen Sakarias. Mutta hänen äitinsä sanoi: *”Ei suinkaan, vaan hänen nimensä on oleva Johannes.”* Ihmeissään he kysyivät asiaa isältä. Tämä pyysi taulua ja kirjoitti: *”Johannes on hänen nimensä”*. Ja kohta hänen suunsa

aukeni, ja täynnä Pyhää Henkeä hän ennusti ja sanoi: *”Kiitetty olkoon Herra, Israelin Jumala, sillä hän on katsonut kansansa puoleen, valmistanut sille lunastuksen ja kohottanut meille pelastuksen sarven palvelijansa Daavidin huoneeseen – kuten hän on puhunut ikiajoista asti pyhien profeettojensa suun kautta – pelastukseksi vihollisistamme ja kaikkien niiden kädestä, jotka meitä vihaavat, tehdäkseen laupeuden isillemme ja muistaakseen pyhän liittonsa, sen valan, jonka hän vannoi Aabrahamille, isällemme; suodakseen meidän vapahdettuina vihollistemme kädestä pelkäämättä palvella*

häntä pyhydessä ja vanhurskautessa hänen edessään kaikkina elinpäivinä. Lapsukainen, sinua sanotaan Korkeimman profeetaksi, sillä sinä olet käyvä Herran edellä valmistaksesi hänen teitään, antaaksesi hänen kansalleen pelastuksen tuntemisen heidän syntiensä anteeksiantamisessa, Jumalamme sydämellisen laupeuden tähden, jonka kautta puoleemme katsoo aamun koitto korkeudesta, loistaen meille, jotka istumme pimeydessä ja kuoleman varjossa, ja ohjaten jalkamme rauhan tielle." (Luuk. 1:68–79)

Rukoilkaamme. Herra Jeesus Kristus! Sinä olet aamun koitto korkeudesta, Isän iankaikkinen Poika, meidän valomme ja auttuemme. Sinä olet ilmestynyt meille, jotka istumme pimeydessä ja kuoleman varjossa. Sinä olet valaissut meitä ja ohjannut jalkamme iäisen rauhan tielle. Sinussa, Herra Jeesus, meillä on pelastus, anteeksiantamus kaikista synneistämme. Oi meidän Jumalamme sydämellistä laupeutta! Sinä olet pitänyt sanasi ja olet kohottanut meille pelastuksen sarven, joka on Herramme Jeesus Kristus, Daavidin Poika. Sinä olet hänen kauttaan lunastanut

ja pelastanut meidät kaikista vihollisistamme, ja nyt me olemme sinun omiasi ja voimme palvella sinua iloisella lapsenmiehellä koko elämämme ajan, kunnes otat meidät luoksesi taivaalliseen kotiin. Kiitos ja ylistys olkoon sinulle, armollinen Jumala! Auta minua aina pysymään sinun sannassasi, jossa sinä ilmoitat meille koko pelastuksesi ja annat meille voimaa sen käsittämiseen uskossa. Aamen.

*On täyttynyt jo lupaus se Herran,
Hän jonka kansallensa antoi kerran.
Hän muisti liittoaan ja lapsiaan
Ja tuli tänne meitä auttamaan.*

*Vapaina vainoojista olla saamme,
Siks pelvotta me häntä palvelkaamme
Nyt pyhydessä aina nöyrinä
Tään kaiken elämämme päivinä.*

*Johannes tietä tuli valmistamaan,
Kristuksen saapumista julistamaan,
Niin että anteeks' anto syntien
Tois uskoville tunnon autuuden.*

*On koitto ylhäältä jo noussut meille,
Yön kuolonvarjoon kauas eksyneille.
Oi, johda rauhan teille jalkamme,
Taivaasta tänne tulit Herramme.*

(Lauri Stenbäck – Elias Lönnrot
VK 1938 410:1–4)

*Carl Manthey-Zorn
Täksi päiväksi*

Sinulle tapahtuu joulun ilosanoman mukaisesti

Joulu on rauhan, levon ja onnen aikaa. Se on hetki vuodessa, johon kuuluvat hyvä ruoka, yhteisöllisyys ja lasten ilo. Kuitenkin jokaisen ihmisen elämässä on myös jouluja, jotka eivät ole onnellisia. Erityisesti, jos Jumala suo meille pitkän elämän. (Ps. 91:16) Menetykset, sairaus, yksinäisyys, ristin kantaminen tai jokin muu elämän raskas koettelemus tekevät joulun vietosta pelkkää rutiinia ja selviytymistaistelua. Menemme eteenpäin ehkä vain läheistemme vuoksi.

Kun Joosef ja Maria matkasivat *"Galileasta, Nasaretin kaupungista, ylös Juudeaan, Daavidin kaupunkiin, jonka nimi on Beethlehem"* (Luuk. 2:4), hekin kokivat ahdistusta ja huolta. He olivat kohdanneet ihmisten kovuuden ja ymmärsivät, että heidän tehtävänsä ei tulisi olemaan helppo. Vanhan testamentin opetusten pohjalta he tiesivät, että vaimon Siemen, eli Kristus, tulisi kohtaamaan vastustusta ja olemaan syntiuhri. Tulevaisuus tuntui pelottavalta ja oli täynnä kysymyksiä. Evankeliumin uskomisen kautta he jatkoivat

hurskaasti eteenpäin. Maria vastasi Herran enkelin ilmoitukseen roolistaan Jumalan suunnitelmassa sanomalla: *"Tapahtukoon minulle sinun sanasi mukaan."* (Luuk. 1:38) Joosef puolestaan kuunteli enkelin ohjeita ja toimi aina niiden mukaan, kompromisseja tekemättä (Matt. 1:24; 2:14, 21, 23).

Jos sinäkin koet tänä jouluna ahdistusta ja pelkoa, luota Jumalan johdattukseen. *"Hän johdattaa meitä kuolemaan asti."* (Ps. 48:15) Älä kiellä kohtaamiasi vaikeuksia, vaan tunnusta se, mitä Jumala on sallinut tapahtua elämässäsi. Älä jää siihen, miten asioiden pitäisi mielestäsi olla. Kun teet surutyösi ja hyväksyt tilanteesi, voit vähitellen kääntyä kohti uutta. Asettuessasi Marian tavoin Jumalan tahtoon, psyykkisen kärsimyksesi alkaa helpottaa.

Sinulle tapahtuu, joka tapauksessa, joulun ilosanoman mukaisesti: *"Sana oli Jumala. – – Sana tuli lihaksi."* (Joh. 1:1,14) – *"Sinun on annettava hänelle nimi Jeesus, sillä hän on vapahtava kansansa heidän synneistään."* (Matt. 1:21) – *"Sillä Jumala*

näki hyväksi, että kaikki täyteys hänessä asuisi ja että hän, tehden rauhan hänen ristinsä veren kautta, hänen kauttaan sovittaisi itsensä kanssa kaikki, hänen kauttaan kaikki sekä maan päällä että taivaissa. Teidätkin, jotka ennen olitte vieraantuneet ja mieleltänne hänen vihamiehiiän pahoissa teoissanne, hän on nyt sovittanut. Poikansa lihan ruumiissa kuoleman kautta, asettaakseen teidät pyhinä, nuhteettomina ja moitteettomina eteensä.” (Kol.1:19–22) Syntisi ovat anteeksiannetut Jumalan ja Marian pojan veressä, tulevatkin lankeemuksesi ovat poissa. Jeesus huolehtii sinusta, kuulee rukouksesi ja vie sinut perille taivasten valtakuntaan.

Psalmissa 37 annetaan lohduttava neuvo niille, jotka kantavat ristiä: ”Älä vihastu pahojen tähden, älä kadehdi väärintekijöitä. Sillä kuin heinä niitetään heidät pian pois, ja he lakastuvat kuin vihanta ruoho. Turvaa Herraan ja tee sitä, mikä on hyvää, asu maassa ja noudata totuutta. Silloin sinulla on ilo Herrassa, ja hän antaa sinulle, mitä sydämesi ikävöi. Anna tiesi Herran haltuun ja turvaa häneen, kyllä hän sen tekee.” (Ps. 37:1–5)

Keskity Joosefin tavalla Jumalan tahdon toteuttamiseen. Pyhä Kolmiykseys keskittyy huolenpitoosi. ”Kyllä hän sen tekee.” Kärsimys on myös Jumalan palvelija. Sen tarkoitus on murtaa pintapuolinen elämä, kuolettaa vanhaa Aadamia ja ohjata Jumalan sanan äärelle. Kun tämä toteutuu, pyhityt ja saat kokea samanlaisen joulun ilon kuin Joosef ja Maria Beetlehemissä. Vaikka olisit nyt syvän murheen keskellä ja kyynelistäsi olisi mahdotonta päästä eroon, tulet myöhemmin huomaamaan, että tässä joulussa oli jotakin syvempää kuin aiemmissa. Opit ymmärtämään, kuinka ihmeellisen lähellä Herra on sinua.

Martti Luther, joka kävi läpi monia elämän koettelemuksia, kirjoitti: ”*Näinhän ajattelee hurskas päästyään koettelemuksesta: Oi kuinka laupias Jumala onkaan! Olin jo epätoivoinen ja matkalla helvettiin. Nyt ymmärrän, että minulla on ollut hyötyä tästä elämäni koskevasta taistelusta. En olisi ikinä voinut uskoa, että Jumala on niin lähellä minua.*” Älä siis pelkää, äläkä murehdi. Sinä olet Jumalan käsi-
varsilla.

Vesa Savolainen

Tapahtuma tallissa

"Ja hän synnytti pojan, esikoisensa, ja kapaloi hänet ja pani hänet seimeen, koska heille ei ollut sijaa majatalossa." (Luuk. 2:7)

Katso, miten mitättömästi ja vaatimattomasti kaikki tämä tapahtuukaan maan päällä, ja taivaassa sitä kuitenkin korkeasti kunnioitetaan. Maan päällä käy näin: Siellä on köyhä, nuori nainen, Maria Nasaretista, ei mitenkään kunnioitusta nauttiva, vaan lasketaan hänet kuuluvaksi kaupungin vähäisimpiin. Kukaan ei sen tähden huomaa sitä suurta ihmettä, joka häneen kätkeytyy, itse hän vaikenee hiljaisena, ei riisu mitään yltään; pitää itseään kaupungin halvimpana. Hän lähtee matkalle miehensä Joosefin kanssa; heillä ei liene minkäänlaista palvelijataria tai palvelijaa, vaan on hän, Joosef sekä isäntä että palvelija ja hän, Maria, sekä emäntä että palvelijatar yhtäkaa, ja ovat he siis jättäneet talonsa joko tyhjilleen tai toisten hoitoon. Heidän nyt saavuttuaan Betlehemiin, osoittaa evankelista, miten he olivat jääneet kaikkein vähäisimpien ja halveksituimpien ihmisten pariin,

ja miten heidän oli ollut pakko antaa sijaa kaikille muille, kunnes heidät oli osoitettu erääseen talliin, jossa heidän tuli jakaa majansa, pöytänsä, huoneensa ja leposijansa karjan kanssa, monen huonon ihmisen silloin ollessa majatalossa ja antaessa kunnioittaa itseään herrojen tapaan. Vieläkään ei kukaan huomaa, eikä käsitä, mitä Jumalalla on tekeillä tuossa vähäpätöisessä tallissa. Hän antaa suurten talojen ja kalliitten huoneitten seistä tyhjinä, antaa ihmisten syödä, juoda ja olla hyvällä tuulella, tämän aarteen ja lohdun pysyessä heiltä salassa.

Ah, miten pimeänä yö lepäsikään silloin Betlehemissä yllä, koska ei havaittu eikä käsitetty niin suurta valkeutta. Kuinka selvästi Jumala osoittaakaan tässä sitä, etteivät maailma ja kaikki sen taidot merkitse hänelle mitään. Ja maailma puolestaan osoittaa, ettei se ymmärrä eikä kunnioita sitä, mitä Jumala on, mitä hänellä on, ja miten hän toimii.

Martti Luther – Sana ja armo (s. 32)

Hertta-mummin ihana joululahja

Vaikka joulu oli tulossa, Hertta-mummi oli hyvin masentunut. Hänen näkönsä oli huonontunut pienessä ajassa niin, ettei Hertta enää nähnyt lukea eikä tehdä paljon muutakaan. Kauppaankaan hän ei uskaltanut mennä, sillä hän ei enää nähnyt, paloiko punainen vai vihreä liikennevalo. Hertta oli aivan varma, että hänestä tulisi pian kokonaan sokea. Eipä ihme, kun hänen elämänhalunsa oli poissa.

Silmälääkäri löysi kuitenkin syyn, miksi Herttan näkökyky oli mennyt. Hertta-mummin silmissä oli jälkikaihi, joka voitiin hoitaa laserhoidolla. Piti kuitenkin matkustaa Helsinkiin asti hoitoa saamaan. Hoito oli nopea ja kivuton.

Paluumatkalla värit alkoivat kirkastua ja silmät rupesivat näkemään. Hertta-mummi kaivoi laukustaan kirjan ja huomasi ihmeekseen, että hänhän näki taas jopa lukea. Nyt Hertta tuli niin iloiseksi, ettei sitä voi sanoilla kuvata. Tämä näön saaminen oli niin suuri lahja, ettei Hertta enää muita lahjoja halunnutkaan.

Hertta uskoi Jumalaan ja tiesi, että näkökyky on Jumalan lahja. Hertta kiitti Jumalaa saamastaan suurenmoisesta lahjasta. Samalla Hertta häpesi ja katui sitä, ettei hän ollut muistanut kiittää Jumalaa näöstänsä kaikkina niinä vuosina, kun näkö oli ollut hyvä.

Eeva Voima

Samuel

Mooseksen kuoleman jälkeen israelilaiset valloittivat Joosuan johdolla takaisin heille luvatus maan alueita. Ainainen sotiminen kävi kansan voimille. Osa luvatus maasta oli vielä valloittamatta kun Joosua kuoli (1569 eKr.). Kansa jäi ilman johtajaa. Jumala auttoi israelilaisia antamalla tuomareita, jotka ratkoivat pulmatilanteissa. Alkoi ns. tuomareiden aika (esim. Gideon, Simson, Debora ja Eeli). Pääasiassa riidat ratkottiin perheiden ja heimojen kesken. Kansan oikeudentaju heikkeni ja yleistilanne oli sekava, tavallista kansalaista sortava. Israelin kansa eli hengellisen kuoleman tilassa, eikä kansa enää huutanut avuksi Herran nimeä. *”Jokainen teki sitä, mikä hänen omasta mielestään oli oikein.”* (Tuom. 21:25)

Noin 1100 eKr. Efraimen vuoristoalueella Raamassa eli Elkanan perhe, johon kuului hänen kaksi vaimoaan; Hanna, joka oli lapseton sekä Peninna, joka oli hedelmällinen. Perhe kävi joka vuosi uhraamassa Jumalalle silloisessa keskuspaikassa Samarian Siilossa, jossa Liitonarkkia säilytettiin. Ylipappi Eeli palveli siellä HERRAa ja hänen

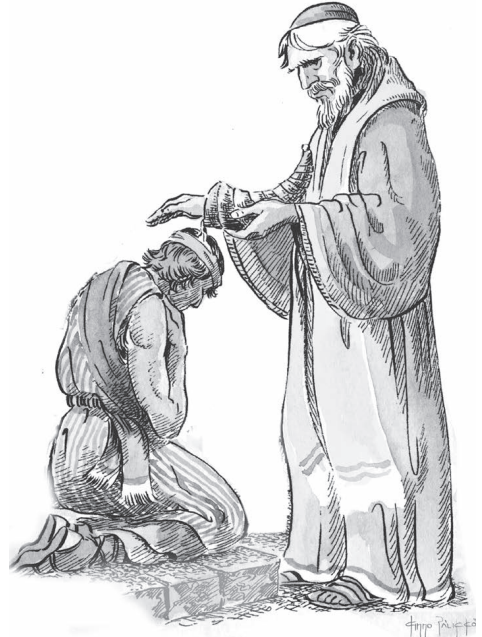
kaksi poikaansa Hofni ja Piinehas olivat pyhäkön pappeina. He eivät pitäneet Jumalaa pyhänä, rikkoivat Häntä vastaan ja elivät rietasta elämää pyhäkössä Isänsä kielloista piittaamatta.

Sillä aikaa kun Elkana tavan mukaan uhrasi Herralle pyhäkössä, rukoi Hanna Jumalaa ja itki lapsettomuuttaan luvaten antaa poikalapsen Herralle nasiiriksi, jos Herra hänelle poikalapsen antaisi. Kun ylipappi huomasi Hannan hädän, hän yhtyi Hannan rukoukseen. Vuoden vaihteessa Hanna synnytti poikalapsen, jolle annettiin nimi Samuel. Imetysaika kesti noin 3 vuotta, jonka jälkeen Hannan perhe luovutti Samuelin kasvatettavaksi pyhäkössä Eelin valvonnan vastuulla. Tavan mukaan nuoren israelilaisen poikalapsen kasvatukseen kuului hengellinen puoli (lain käskyt) ja hallinnollinen jakso, jolloin nuoresta kasvoi itsenäinen, vastuullinen pyhäkön palvelija. *”Mutta poikanen Samuel kasvoi kasvamistaan ja oli sekä Herralle että ihmisille otollinen.”* (1 Sam. 2:26)

Samuelin ollessa noin 12-vuotias Herra kutsui häntä yöllä. Koska Ju-

mala ilmestyi harvoin ja Pyhä Henki oli lähes tuntematon, ei Samuel eikä Eeli voinut olettaa kutsujaksi Jumalaa. Vasta kolmannen kutsun jälkeen Eeli antoi nuorelle pojalle ohjeen vastata kutsuun: *"Puhu, Herra, palvelijasi kuulee."* Ja HERRA kertoi Samuelille mikä olisi Eelin suvun rangaistus hänen poikiensa tekojen tähden. Tapahtuma kaikkineen levisi kansan tietoon. Alkoi Samuelin profeettallinen tehtävä Jumalan ja kansan välissä ja se kesti Samuelin kuolemaan asti. Hänestä lähtien Jumala lähetti kansan keskuuteen profeettoja, joista Samuel oli ensimmäinen. Samuel kiersi kansan keskuudessa ja toimi oikeuden jakajana ja samalla kansa oppi luottamaan hänen päätöksiinsä. Samuel ohjasi israelilaisia heidän suhteissaan naapurivaltoihin.

Filistealaiset asettuivat sotimaan Israelia vastaan ja he olivat voitolla. Israelilaiset toivat Liitonarkin sota-alueelle vahvistamaan heitä. Filistealaiset saivat Liitonarkin sotasaaaliiksi ja israelilaiset menettivät yli 30 000 miestä kaatuneina, joiden joukossa olivat Eelin pojat Hofni ja Piinehas. Kun Eeli sai tietää tapahtumasta, hän kaatui, taittoi niskansa ja menehtyi 98-vuotiaana. Filistealaisten oli pakko palauttaa Liitonarkki sen aiheuttamien, 7 kuu-

"Samuel sanoi Saulille: "Minä en palaakaan kanssasi, sillä sinä olet hylännyt Herran sanan, ja Herra on myös hylännyt sinut, niin että et enää saa olla Israelin kuninkaana. Kun Samuel kääntyi menemään pois, Saul tarttui hänen viittänsä liepeeseen, niin että se repesi. Samuel sanoi hänelle: "Herra on tänä päivänä repäissyt Israelin kuninkuuden sinulta ja antanut sen toiselle, joka on sinua parempi." (1 Sam. 15:26–28)

kautta kestäneiden, tuhojen tähden. Hävityn sodan johdosta israelilaiset joutuivat kärsimään filistealaisten herruudesta kahdenkymmenen vuoden ajan.

”Israelilaiset sanoivat Samuelille: ”Älä kieltäydy huutamasta avuksi puolestamme Herraa, Jumalamme, että hän pelastaisi meidät filistealaisten käsistä.” (1 Sam. 7:8)

”Israelilaiset poistivat baalit ja astartet ja palvelivat ainoastaan Herraa. Silloin Samuel sanoi: ”Kootkaa koko Israel Mispaan, ja [minä] rukouilen puolestanne Herraa.” (1 Sam. 7:4–5) Seurasi taistelu, jossa *”Samuelin uhratessa polttouhria filistealaiset lähestyivät käydäkseen taisteluun Israelia vastaan, Herra jyrisi kovalla ukkosen jyrinällä sinä päivänä filistealaisia vastaan ja saattoi heidät hämminkiin, niin että Israel voitti heidät.”* (1 Sam. 7:10)

Israelilaisten voittaessa taistelun *”Samuel otti kiven ja pani sen Mispan ja Seenin välille ja antoi sille nimen Eben-Eser ja sanoi: ”Tä-hän asti Herra on meitä auttanut.”* (1 Sam. 7:12)

Samuelin toiminnan tuloksena kansa luopui epäjumalista ja epäyh-teneväinen heimoliitto kehittyi niin, että se alkoi vaatia itselleen johtajaksi kuningasta, kuten naapurikan-soillakin oli laita. Samuel suhtautui kuningasajatukseen kielteisesti, koska se loukkasi sekä Jumalan että hänen asemaansa. Jumala kuitenkin neuvoi Samuelia valitsemaan kansalle oman kuninkaan. Ensimmäi-

seksi kuninkaaksi Samuel voiteli Benjamin sukuun kuuluneen Saulin, joka kuitenkin menetti kuninkuutensa tottelemattomuutensa vuoksi.

”Kadun, että tein Saulin kuninkaaksi, sillä hän on kääntynyt minusta pois eikä ole täyttänyt käskyjäni.” Samuel pahastui, ja hän huusi Herraa koko sen yön.” (1 Sam. 15:11) HERRA valitsi uudeksi kuninkaaksi Davidin, jonka Samuel kävi voitelemassa uuteen virkaansa. *”Samuel otti öljysarven ja voiteli hänet hänen veljiensä keskellä. Herran Henki tuli Daavidiin siitä päivästä lähtien ja yhä edelleen. Samuel nousi ja meni Raamaan. Mutta Herran Henki poistui Saulista, ja Herran lähettämä paha henki vaivasi häntä.”* (1 Sam. 16:13–14)

Ikääntyessään Samuel yritti valituttaa kaksi poikaansa tuomarin tehtäviin, mutta he olivat kelvottomia palvelijoita, joita kansa ei hyväksynyt virkoihin. *”Samuel kuoli, ja koko Israel kokoontui pitämään hänelle valittajaisia. He hautasivat hänet hänen kotipaikkaansa Raamaan.”* (1 Sam. 25:1) Tuomareiden aika päättyi Samuelin kuolemaan. Alkoi profeettojen aika. Se päättyi Kristuksen alkaessa maanpäällisen toimintansa, josta alkoi Uuden Liiton aika.

Kimmo Pälikkö

Kosketus

Silitin poikani selkää hellästi. Uni oli lähellä, enkelin siivet. Hengityksen tahdissa hiljaiset rukoushuokaukset.

"Rakas Jeesus, siunaa ja varjele pientä poikaamme. Kiitos hänestä. Siunaa ja varjele niitä lapsia, joilla ei ole vanhempia tai kotia. Siunaa ja varjele niitä lapsia, jotka jäävät vaille rakkautta. Siunaa ja varjele niitä lapsia, joille kosketus merkitsee kipua. Armahda tätä syntistä maailmaa, armahda meitä.

Rakas Jeesus, ole läsnä kaikil-

le lapsille ja nuorille, jotka niin kovasti tarvitsevat rakkautta ja rajoja. Anna aikuisille voimia ja keinoja huolehtia heistä. Kosketa meitä kaikkia sanallasi, huolenpidollasi, kasvata meitä kasvattamaan lapsiamme viisaasti. Sinussa meillä on kaikki se, mitä tarvitsemme elääksemme, uskoaksemme, rakastaaksemme Sinua ja toisiamme.

Rakas Jeesus, kiitos armostasi, että olet läsnä, kun tarvitsemme Sinua. Armahda meitä, varjele meitä."

Aamurukous

*Herrani Jeesus Kristus,
sinun käsiisi minä jätän itseni,
ruumiini ja sieluni,
syntini ja epäilykseni,
pelkoni ja epävarmuuteni,
uskoni ja sen heikkouden.*

*Sinulla on paljon anteeksiantamusta.
Armahda minua.*

Aamen

Outi Lappalainen

Lapsuuteni joulumuisto

Oli jouluaatonaaton iltapäivä. Elettiin 1960-luvun loppupuolta. Olin silloin vähän yli kymmenvuotias. Sinä päivänä oli kova pakkanen, yli 20 astetta, ja maassa lunta.

Äitini tuli sanomaan, että nyt lähdetäisiin tervehtimään Rokan mummoa. Veisimme hänelle joulupaketin. Lahja ei ollut kauniisti paketoitu, vaan ruskea pahvilaatikko, johon äiti oli ostanut jotakin tarpeellista syötävää. Siinä laatikossa oli ainakin riisi-, kahvi- ja voipaketti, nämä muistan. Saattoi siinä olla pakettillinen rusinoitakin ja olipa äiti keksinyt laittaa laatikkoon kaksi kyntti-

lääkin.

Rokan mummo ei ollut meille mitään sukua, emmekä olleet koskaan aikaisemmin hänen luonaan käyneet. Mummo oli tullut tutuksi, kun hän kiersi jalkaisin talosta taloon myymässä vanhan, sokean miehensä tekemiä risuluutia. Mummo oli pienikokoinen ja ryppyinen, varmaan jo lähellä kahdeksaakymmentä. Mummon vaatteet olivat resuiset. Kun hän tuli meille myymään luutiaan, äiti aina pyysi mummon sisään ja tarjosi hänelle jotakin syötävää. Nyt äitini oli keksinyt, että menisimme ilahduttamaan tätä vanhusta joululahjallamme.

Matkaan lähti äitini, siskoni ja minä. Ajoimme kolmisenkymmentä kilometriä Tavastilaan. Sieltä löysimme aivan junaradan vierestä mummon talon tai ei se ollut mikään talo vaan pieni puinen hökkeli. Astuimme sisään. Sisällä oli hämärää, siihen rötisköön ei tullut sähköjä. Seinillä ei ollut tapetteja vaan jotakin ruskeaa rakennuslevyä vaan. Hartassa hellassa oli kuitenkin tuli palamassa ja siitä huokui lämpöä. Kun juna meni ohi, talon ikkunat helisivät. Kaikkialla leijui kummallinen väkevä haju. Vanhuksilla oli monta kissaa, jotka tekivät tarpeensa sisälle.

Voi sitä iloa ja riemua, jonka pakettimme ja vierailumme sai mummossa aikaan. Hän oli varmaan Karjalasta. Hän itki ja nauroi yhtä aikaa. Lauloimme muutaman joululaulun, johon mummo ja pappakin yhtyivät. Näin papankin silmäkulmassa kimmeltävän liikituksenkyyneleen. Muistan yhä myös se antamisen ilon, joka liikutti minuaikin. Se oli paljon suurempi kuin oman paketin avaaminen.

Joskus mietin, mitä ihminen voi antaa toiselle ilman, että se maksaa mitään. Paljonkin: hymyn, halauksen, periksi tai an-

teeksi, apua, aikaa, ystävyyttä, rakkautta... Joskus vain sanaton läsnäolokin voi olla toiselle suuri tuki.

Sitten mummo löysi ne kynttilät ja sytytti yhden pöydälle palamaan. Nyt oli joulu tullut siihen majaan – oli valo syttynyt. Kun kynttilän valo kajasti seinälle, huomasimme siinä vilisevän russakoita, sellaisia syöpäläisiä, jotka kiipeävät kattoon ja osaavat pudottautua sieltä. Silloin vedin hupun päähäni ja kiristin sen nyöriä.

Palattuamme kotiin mielessäni pyöri, miten suuri onni olisi, jos näille vanhuksille voisi löytää jostakin oikean kodin, puhtaan ja lämpöisen. Ajattele, miten ihana ajatus olisi ollut, että nämä vanhukset olisivat päässeet joulusunaan ja sen jälkeen herkulliseen joulupöytään syömään. Illalla he olisivat sitten käyneet puhtaiden lakanoiden väliin nukkumaan. Sellaisen lahjan antamiseen meillä ei tietysti ollut varaa.

Mutta Jumala on rikas antaja. Hänellä on valmistettuna meille kaikille ihmeellinen taivaankoti. Siellä ei ole puutetta, ei nälkää, ei sairautta, eikä itkua. Siellä ei ole pimeyttä, eikä yötä, sillä Jumalan kirkkaus valaisee. Siellä laulam-

me enkelkuoron kanssa ylistystä Jumalalle. Jumala lähetti poikansa, Jeesuksen, tänne maailmaan, avaamaan meille ovet tähän ihaan kotiin, jossa saamme olla iankaikkisesti. Tällaisen käsittämättömän arvokkaan joululahjan Jumala antaa lahjaksi kaikille, jotka uskovat Jeesukseen.

Minulla on sellainen muistikuva, että yksi niistä lauluista, joita lauloimme näille vanhuksille, oli: "Me käymme joulun viettohon taas kuusin, kynttilöin." Laulu ottaa kantaa siihen, miten joulua nykyisin vietetään – Jeesus unohtuu usein kokonaan ja tilalle on tullut joulupukki runsaine maallisine lahjoineen ja tonttuineen.

*Me käymme joulun viettohon
taas kuusin, kynttilöin.*

*Puun vihreen oksat kiedomme
me hopein, kultavöin.*

*Vaan muistammeko lapsen sen,
mi taivaisen tuo kirkkauden?*

*Me käymme joulun viettohon
niin maisin miettehin.*

*Nuo rikkaan täyttää aatokset ja
mielen köyhänkin:*

*Suun ruoka, juoma, meno muu
Laps' hankeen hukkuu, unhoittuu.*

*Turhuuden turhuus kaikki on,
niin turhaa touhu tää.*

*Me kylmin käymme sydämin,
Laps' sivuun vain jos jää.*

*Me lahjat jaamme runsahat.
Laps' - tyhjäät kätes ihanat.*

*Oi ystävät, jos myöskin me kuin
tietäjämme nuo*

*veisimme kullan, mirhamin tuon
rakkaan lapsen luo*

*Niin meille joulu maallinen ois
alku joulun taivaisen*

Sanat Mauno Isola (1889 – 1945)

Minulla on toinenkin muisto, joka on jäänyt mieleeni: Olin kerran jossakin taidenäyttelyssä. Siellä oli sellainen taideteos, jossa oli lahjapaketteja, eri kokoisia, kauniisti paketoituja. Ne oli kasattu päällekkäin ainakin parin metrin korkuiseksi kasaksi. Jossakin kasan alla – melkein näkymättömissä oli pieni kipsistä valettu seimiasetelma, Jeesus, Maria ja Joosef. Tämä taiteilija halusi herättää näyttelyn katsojissa saman ajatuksen, kuin tämän laulunkin sanoittaja.

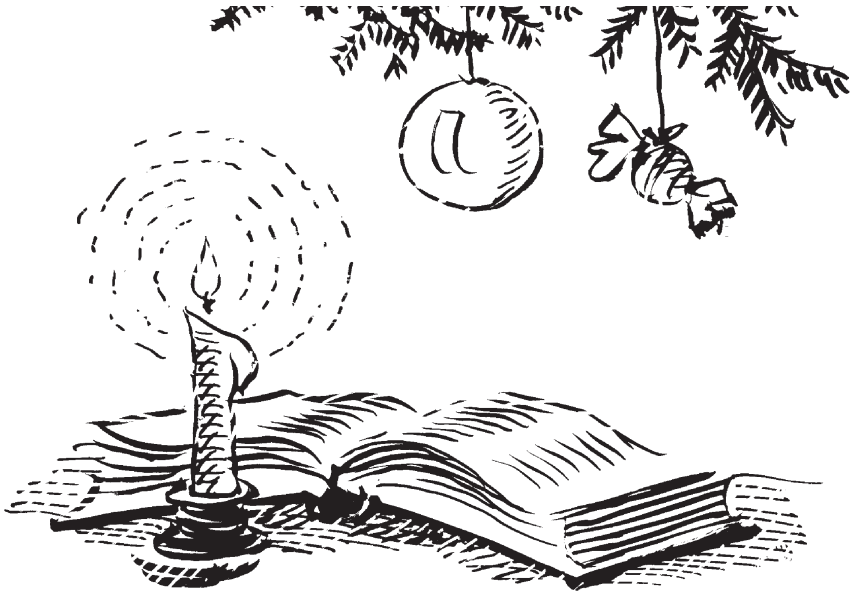
Eeva Voima

Tehtävä – joululauluja kuvina

Hengelliset laulut ovat tärkeä osa joulua ja Kristukseen uskovien elämää. Tunnistatko tuttuja joululauluja alla olevien kuvavihjeiden perusteella?

- Oikeat ratkaisut:
 1. Jouluyö, juhlayö
 2. Kello löi jo viisi
 3. Joulupuu on rakennettu
 4. En eisi valtaa, loistoa
 5. Heinillä härkien kaukalon
 6. Enkehi taivaan lausui näin
 7. Oh jouluyö, sen hiljaisuutta yksin kuuntele
 8. Nyt rennuiten tänne kiruhusti tulkaa
 9. Niityillä lunta, hiljaiset kadut

Hyvää Joulua

'Hyvää joulua', sanoin kerran eräälle vanhalle miehelle. "Minäkäläinen on hyvä joulu?" hän kysyi. Hämmästyin kuullessani tämän kysymyksen. En ollut ennen ajatellut asiaa sen paremmin. Kaikkihan joulun edellä toivottavat "hyvää joulua" toisilleen. Sen jälkeen olen ajatellut tätä kysymystä. Toivottaessani Sinulle nyt "hyvää joulua" tahdon myös kertoa, mitä tarkoitan tällä tervehdyksellä.

Joulumme on 'hyvä joulu' silloin, kun voimme sydämeštämme sanoa Lutherin kanssa: "Minä uskon, että Jeesus Kristus, tosi Jumala, iankaikkisuudes-

sa Isästä syntynyt, ja myös tosi ihminen, syntynyt neitsyt Mariasta, on minun Herrani, joka on minut kadotetun ja tuomitun ihmisen lunastanut, ja vapahtanut kaikista synneistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta, ei kullalla eikä hopealla, vaan pyhällä, kalliilla verellään ja viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan." Ilman sydämen uskoa Jeesukseen ei kenelläkään voi olla todella 'hyvä joulu' huolimatta siitä, että hän saa ulkonaisesti viettää tahtonsa mukaisen joulun. "Sillä mitä se hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaisi omaksensa koko maailman, mutta saisi vahingon

sielullensa?” Sielu on turvassa ainoastaan silloin, kun sydän uskoo Jeesukseen. Toivottaessani Sinulle ’hyvää joulua’ toivon siis ennen kaikkea, että vietät joulusi uskossa Jeesukseen.

Toivotukseeni sisältyy myös kaikki se, mikä vahvistaa ja lujittaa tätä uskoasi ja tuo sydämeesi autuuden iloa. Jumala yksin tietää, mitkä ulkonaiset asiat ja olosuhteet ovat kohdallamme tarpeellisia, että uskomme voi vahvistua ja autuuden ilo voi sydämessämme kasvaa. Jos hän näkee parhaaksi tänä jouluna

kuljettaa Sinua vaikeita teitä, antakoon hän Sinulle voimaa ymmärtämään, että joulusi on kuitenkin ’hyvä joulu’, sillä kaikki vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka häntä rakastavat. Jos hän sallii Sinun kulkea tasaista tietä ja antaa runsaasti ajallisia lahjoja, antakoon hän myös kiittolisen sydämen, joka muistaa, että Hän on kaiken hyvän antaja.

Näissä merkeissä toivotan Sinulle siis hyvää joulua.

*Rupert Efraimson
Herrani elää!*

Tuula Matikainen kutsuttiin taivaankotiin

Pyhä Kaikkivaltias Jumala kutsui rakkaan seurakuntalaisemme Tuula Matikaisen 25.10.2024 taivaankotiimme Kristuksen seurakunnan riemuitsevaan väkeen. Tuula Matikainen ahkeroi monin eri tavoin vuosikymmenten ajan Kirkkomme palveluksessa mm. pitäen opetustunteja lapsille, julkais-ten kirjoja ja toimittaen lehteä lapsiperheille.

Seurakuntamme ottavat osaa Tuulan perhekunnan ja läheisten suruun, ja toivottavat heille uskossa Rakkaaseen Herraamme ja Vapahtajaamme Jeesukseen Kristukseen lohtua ja siunausta ylösnousemuksen aamuun luottaen.

"Minä olen ylösnousemus ja elämä. Se, joka uskoo minuun, elää, vaikka olisi kuollut, eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole." (Joh. 11:25–26)

Pastori, teol.tri *Markku Särelän muistolle*

Markku Särelä syntyi Lempäälän Nurmen kylässä 10.7.1936, kuoli Tampereen Kaukajärvellä 18.10.2024. Hän saavutti 88v, 3 kk, 8 pv iän. Markku oli neljäs kaikkiaan kahdeksan sisaruksen parvessa.

Markun elinkaaren vaiheita

Kun Markku oli vielä pieni 1930-luvun lopulla, perhe muutti Lempäälän Nurmelta ensin Nokialle ja sieltä Mouhijärvelle Rie nilän kylään. Talvisodan jälkeen välirauhan aikana perhe jälleen muutti Mouhijärvellä Soperoon, syrjäkylään, joka on linnuntietä noin neljän kilometrin etäisyydellä kirkonkylästä Uotsolasta. Asuinpaikka oli entisen kyläsepan pikkutila, jossa oli huonokuntoiset rakennukset. Heti sodan jälkeen isä rakensi uuden pirtin hirrestä rintamamiestalojen tyyppipiirustuksia seuraten.

Soperosta käsin Markku kävi kansakoulua Uotsolassa kulkien metsäpolkuja pitkin sen noin neljän ja puolen kilometrin matkan. Kansakoulua hän kävi kuusi luokkaa, minkä jälkeen koulun johtajaopettajan vanhemmille esittämän vakavan vetoituksen jälkeen hän pyrki ja pääsi vuonna 1949 Tampereelle ns. Kolarin kouluun, Tampereen toiseen lyseoon, jossa oli silloin lyhennetty kolmiluokkainen keskikoulu ja kolmiluokkainen lukio. Markku kirjoitti ylioppilaaksi vuonna 1956.

Koulun aloittamisessa oli pieni myöhempään elämään vaikut-

tava episodi. Piti valita, meneekö A vai B -luokalle. Markku valitsi ensimmäisen eli A:n. Vasta sitten paljastui, että se tarkoitti opiskeleeko vieraana kielenä venäjää vai saksaa. A:lla oli venäjä.

Tampereella kouluajan hän asui osin vanhempien sisarten kanssa ja osin vieraissa hyyryläisenä. Kesälomat kuluivat Keski-Suomessa Rauma-Repolan metsänperkaustyömailla.

Kouluaikana Tampereella oli kolmen tai neljän pojan pieni piiri, joka syventyi uskon asioihin. Tuttavuus jatkui vielä kouluajan jälkeenkin. Muistaakseni sitä piiriä kutsuttiin ”Kipinäkerhoksi”.

Varusmiespalveluksen hän suoritti Niinisalossa Mittauspatteristossa ja sai alikersantin sotilasarvon. Palvelusajan kesä meni Topografikunnan tarkkavaakituskomennuksella Lapissa.

Tulevaa elämänuraa miettiessään Markku ensin ajatteli ryhtyä metsänhoitajaksi, koska luonto ja metsä häntä erityisesti kiinnostivat ja ehkä myös kesätöillä metsänperkauksilla oli vaikutuksensa. Kun hän kuitenkin kävi asiassa painia omantuntonsa kanssa, hän päätyi kirjoittautumaan Helsingin yliopiston teolo-

giseen tiedekuntaan. Näissä yhteyksissä, joiden yksityiskohtia en tunne, ilmeisesti jo ennen yliopistoon kirjoittautumistaan hän tuli tutustumaan tunnustukselliseen luterilaisuuteen. Siihen aikaan vaikuttivat pastorit A.A. Uppala Hämeenlinnassa ja läntisessä piirissä sekä G.A. Aho Lahdessa ja itäisessä piirissä. Jo kouluajalta vanha ystävä Raimo Koski-Homi oli myös aloittamassa opinnot.

Yliopisto-opintojen alkuaikana Markku pääsi toisten kirkkomme teologiopiskelijoiden tavoin noin vuodeksi Saksaan SELK:n teologiseen korkeakouluun Oberurselissa. Opetus oli vielä vakaasti tunnustuksellista ja saksan kielikin tuli harjoitukseen. Vuonna 1962 Markku valmistui Helsingin yliopistosta teologian kandidaatiksi (nyk. maisteri) ja sai kutsun Amerikkaan vikaariksi, s.o. harjoittelevaksi pastoriksi, New Yorkissa olleeseen itsenäiseen tunnustukselliseen luterilaiseen Betania-seurakuntaan, jota hän palveli noin vuoden ajan 1962–1963. Se seurakunta oli silloin vielä pääosin suomenkielinen. Myöhemmin myös pastori Efraimson palveli sitä lähdettyään Suomesta.

Palattuaan Amerikasta Markku sai kutsun läntiseen seurakuntapiiriin, eli Hämeenlinnan, Koskenpään ja Kyyjärven seurakuntien pastoriksi, ja hänet vihittiin pastorin virkaan 3.11.1963. Niihin aikoihin pastori Uppala jäi eläkkeelle ja Markku hoiti yksin koko laajaa seurakuntapiiriä, osallistui kirkkokunnan tehtäviin ja Luterilaisen toimittamiseen.

Varsinaisen seurakuntatyön ohessa Markku teki laajaa kirjallista työtä. Kirjoitti, käänsi ja toimitti kirjoja ja kirjoituksia – kaikki tunnustuksellista luterilaisuutta. Tunnustuksena työstään Markku sai teologian kunniatohtorin arvon Amerikasissa Missourisynodin teologisessa Springfieldin korkeakoulussa vuonna 1994.

Ensimmäisistä kirjatöistä 1970-luvun alussa on ehkä merkittävin kirja ”Lapsikaste on raamatullinen”, joka on käännetty myös venäjäksi ja on siellä levinyt. Siinä torjutaan Raamatun opetuksilla uudelleenkasvajien opit. Kun Neuvostoliitto purkautui ja tuli vapaammat mahdollisuudet liikkumiseen ja kirjallisuuden toimittamiseen, ryhdyttiin merkittävään venä-

jänkieliseen kirjalliseen työhön. Markku oli uudistanut kirkkomme Kristinopin ja niin se käännettiin myös venäjäksi. Siitä on ajan kuluessa otettu useita uusintapainoksia ja viety Inkeriin ja Venäjälle tuhansia kappaleita. Sitten käännettiin eri osia luterilaisista tunnustuskirjoista ja lopulta koko paksu Sovintokirja, ”Kniga Soglasija”. Kristinoppi on käännetty monelle kielelle: venäjä, viro, latvia, liettua, englantia, ruotsi, ukraina, igbo (Nigeria).

Kun kirkkomme sai uusia työntekijöitä, Markku keskittyi kirjalliseen työhön. Häneltä ilmestyi neliosainen Saarnakirja ”Rauha teille”, jossa on yhteensä liki 2000 sivua. Sitä on ulkopuolella kutsuttu ”Särelän postillaksi”. Siinä kirjassa on vähintään yksi, monesti useampi, saarna jokaiselle kirkkovuoden pyhäpäivälle.

Lähes viimeisillä voimillaan Markku ryhtyi tekemään suurtyötä, kääntämään Raamattua, kun Kansankirkon toimittama uusin raamatunkäännös on osoittautunut monelta osin kelvottomaksi. Tämä, ns. STLK:n Raamattu, on ulkopuolellakin monien luterilaisesta tunnustuksesta kiinni pitä-

vien keskuudessa saanut tunnus-tusta. Käännös perustuu tarkasti alkukieliin ja siitä tulee esiin, että koko kirja on esitys Kristuksesta ja Hänen sovitustyöstään. Kirjassa on liki 1400 sivua pientä, tiheää tekstiä.

Vielä vähän ennen tämän maallisen vaelluksen päättymistä Markku alkoi kääntää saksasta tri Carl Manthey-Zornin Psalmien selitysteosta, joka on paksu kirja. Lopulta kuitenkin voimat hupenivat ja hän sai viimeiseksi käännettyä psalmin 42 selityksen, joka sekkin jäi lopusta vähän kesken.

Kesällä 1998 Evankeliumiyhdistyksen ja muiden itseään tunnustuksellisina luterilaisina pitävien piirien edustajat järjestivät vanhurskauttamisaiheesta kokouksen Kokemäellä. Sinne oli myös STLK kutsuttu ja pyydetty puheenvuoron pitämistä. Markku laati etukäteen aiheesta tutkimuksen, joka julkaistiin kirjana ”Kristus meidän edestämme”. Otan tähän otteen sen esipuheesta, ikään kuin Markun testamentina:

”Joka kerta kun sananpalvelija ryhtyy opettamaan vanhurskauttamista, hän on kutsu-

muksensa pyhimmällä paikalla, pyhille kerta kaikkiaan annetun uskon ja sen pääuskonkappaleen parissa. Lihan heikkouden tähden hänen on ”*pelolla ja suurella vastuksella*” (1 Kor. 2:3; Fil. 2:12) kilvoiteltava esittääkseen puhtaasti sen, minkä Jumalan sana, pyhä Raamattu, meille ilmoittaa, ettei hän perustaisi kuulijoittensa uskoa ”*ihmisviisauteen, vaan Jumalan voimaan*” (1 Kor. 2:5) ja ristiinnaulitun Herran Kristuksen varaan (1 Kor. 2:2), ja ettei hän kadottaisi sieluja ja riistäisi kunniaa Herraltamme. Samalla Sanassa sisällä olevan julistajan sydämen täyttää suuri kiitollisuus Jumalaa kohtaan, joka lähetti ainoan Poikansa meille todella riittäväksi ja täydelliseksi vanhurskaudeksi, jossa kelpaamme Jumalalle. Mikä ilo onkaan kirkastaa Kristusta syntisille ja osoittaa, kuinka varmalla ja lujalla pohjalla pelastuksemme on, kun se tapahtuu yksin Kristuksen tähden hänen jo toimittamansa, kaikkia ihmisiä koskevan lunastuksen nojalla, yksin armosta, yksin uskon kautta, ilman lain tekoja.”

Kalle Särelä

Lapsille videoita Raamatun kertomuksista:
luterilainen.com/videoita

Vielä ehtii loppuvuoden pyhäkouluun!

Su 22.12. klo 11 Hki/Kirkkonummi, Outi

Paljon ilmaista aineistoa pyhäkoulun opettajille – tutustu:
www.pyhäkoulu.fi

Yleisradion iltahartaus tiistaina 26.11.2024, klo 18.50
pastori Marko Kailasmaa

Hartaus on kuunneltavissa Yle Arenassa 30–60 vrk ajan.

**Etsimme nuoria miehiä ja varttuneempiakin,
jotka ovat halukkaita pyhään saarnavirkaan**

Tunnetko sydämen kutsumusta ja halua toimia sielujen pelastamiseksi ja onko sinulla kiinnostus Jumalan sanaan ja luterilaiseen oppiin? Kirkkomme antaa sinulle opetusta ja käytännön harjoitusta, jonka jälkeen sinua voitaisiin esittää seurakunnille kutsuttavaksi pastorin virkaan. Jos tunnet sydämessäsi, että Jumala vetää sinua pastorin elinikäiseen kutsumukseen, ota yhteyttä pastori Marko Kailasmaahan. Yhteystiedot:

marko.kailasmaa@luterilainen.com • Puhelin 050 342 7448

Raamattu sanoo: ”Varma on tämä sana: jos joku pyrkii kaitsijan virkaan, hän haluaa jaloön toimeen.” (1 Tim. 3:1)

**SUOMEN
TUNNUSTUKSELLINEN
LUTERILAINEN
KIRKKO**

Sydämellisesti tervetuloa seurakuntiemme joulujuhliin!

Tampereella, Hämeenpuisto 39 A, 8.12. klo 11.00 HPE:lla alkaen.
Helsingissä, Fabianinkatu 13 A 1, 15.12. klo 11.00 HPE:lla alkaen.
Ohjelmassa jouluista tarjoilua ja hartaudellista yhdessäoloa.

TOIMINTATIIETOJA

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1, HPE 15.12., 5.1. ja 26.1. klo 11.00. Lukujumalanpalvelus 8.12. klo 11.00.

Tampere, Marttala, Hämeenpuisto 39 A, HPE 8.12. ja 12.1. klo 11.00. Joulukirkko 25.12. klo 11.00. Talennejumalanpalvelukset muina sunnuntaina, paitsi 1.12. ja 29.12. Tilaisuudet pyritään lähettämään jäsenille videoyhteyden kautta.

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22, HPE 12.1. klo 15.00.

Lahti, kirkolla, Rajakatu 7, HPE 17.12. ja 14.1. klo 18.00

Pori, pääkirjaston seminaarihuone 1, Gallen-Kallelan katu 12, HPE 9.12. klo 12.00.

Puumala, kotitilaisuus, Härkösen- tie 3 B 12, 17.12. klo 12.00.

Ruokolahti, kotitilaisuus, Niskapietie- läntie 190, HPE 14.1. klo 12.00.

Turku, kotitilaisuus, Hurtinkatu 12 C 13. HPE 19.12. ja 16.1. klo 18.00.

Vaasa, kotitilaisuus, Vanhan Vaa- san katu 8 A 7, HPE 10.2. klo 11.00.

Lisätietoja, muutoksia ja muiden- paikkakuntien tilaisuuksia ilmoi- tamme verkkosivuillamme:
www.luterilainen.com/osallistu

www.luterilainen.com
www.pyhakoulu.fi

Pastori Marko Kailasmaa

puhelin 050 342 7448

Peltokuja 8, 08700 Lohja

marko.kailasmaa@luterilainen.com

Tilaa Luterilainen vuodeksi 2025

Maksa vuosikerran hinta 25€/vuosikerta tilille FI15 8000 1700 3033 09 joulukuun loppuun mennessä. Ulkomaille hinta on 35€/vuosikerta.

. AYQ2

Sisällys:

Älkää pelätkö, Martti Luther	210
Käy Jeesuksen seimen ääreen, Marko Kailasmaa	211
Vanhan Testamentin jouluevankeliumi, Markku Särelä	212
Jeesus – joulun ihme, kirkkaus ja rikkaus, Gustav A. Aho	219
Teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, C.F.W. Walther	222
Suurin syntymäpäivä, Virpi Apponen	226
Lepäävä Jumaluus Kristuksessa, Vesa Savolainen	228
Jeesus-lapsen neljä nimeä, Gustaf A. Aho	234
Edelläkävijän syntymä, Carl Manthey-Zorn	238
Sinulle tapahtuu joulun ilosanoman mukaisesti, Vesa Savolainen	240
Tapahtuma tallissa, Martti Luther	242
Hertta-mummin ihana joululahja, Eeva Voima	243
Samuel, Kimmo Pälikkö	244
Kosketus ja Aamurkous, Outi Lappalainen	247
Lapsuuteni joulumuisto, Eeva Voima	248
Tehtävä – joululauluja kuvina	251
Hyvää Joulua, Rupert Efraimson	252
Tuula Matikainen kutsuttiin taivaankotiin	253
Pastori, teol.tri Markku Särelän muistolle, Kalle Särelä	254
Tapahtumat	258
Toimintatietoja	259
Kansi: Valkopäätiainen, Kimmo Pälikkö	

SEURAKUNTIEN TILINUMEROITA: TAMPERE: FI74 5700 0220 0405 23

HELSINKI: FI175 1270 3000 0189 73

LUTERILAINEN-LEHTI, TILAUSMAKSUT JA LAHJOITUKSET:

FI15 8000 1700 3033 09

KIRKKOKUNTA JA KIRJAMYynti: FI15 8000 1700 3033 09

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilaushinta 2025: Kotimaassa 25 € vuosikerta, ulkomaille 35 €

Toimitus: päätoimittaja Marko Kailasmaa, marko.kailasmaa@luterilainen.com

Taitto: Ideamyly, kuvitus: Kimmo Pälikkö

Lehden tilaukset, osoitteenmuutokset:

marko.kailasmaa@luterilainen.com, puh.050 342 7448.

Tilausmaksut Luterilainen-lehden pankkitilille no.: FI15 8000 1700 3033 09

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com